STAR WARS

BOBA FETT:
UN BĂRBAT PRACTIC

KAREN TRAVISS

Autoare a romanului *Star Wars: Legacy of the Force: Bloodlines*

KAREN TRAVISS

STAR WARS

BOBA FETT: UN BĂRBAT PRACTIC

Din seria
Războiul Stelelor – Noul ordin Jedi

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

După nuvela
Boba Fett – A Practical Man
de Karen Traviss
2006

Copertă realizată de Steven D. Anderson

din Seria Sta *ontact* şi cont *o*, *Republic Comm* *Commando Novel*, nuvelele din seria *Leg* *ation*. Este de asemenea tar Wars.

Este pr re din comunitate, postând cu reg StarWars.com. Karen a devenit de asemenea onific al Clubului Mandalorian Mercs Costume pe 27.07.2008.

În prezent, locuieşte în Wiltshire, England.

DRAMATIS PERSONAE

- Boba Fett – Mandalorian – Mand'alor şi vânător de recompense (bărbat uman).
- Goran Beviin – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (bărbat uman).
- Briika Jeban – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (femeie umană).
- Dinua Jeban – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (femeie umană).
- Cham Detta – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (bărbat uman).
- Suvar Detta – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (bărbat uman).
- Kubariet – Cavaler Jedi (mascul humanoid).
- Tiroc Vhon – Mandalorian – vânător de recompense şi mercenar (bărbat uman).
- Nom Anor – executor şi spion (mascul Yuuzhan Vong).

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Maestru Războinic – gândim prea des în termeni duali: Jedi sau Sith, luminos sau întunecat, corect sau greşit. Dar sunt trei părţi ale acestei lame, nu două, opuse şi similare în acelaşi timp. Al treilea tăiş este Mandalorianul. Tuturor celor trei părţi nu le pasă de caste sau specii, doar de aderarea la codul care le uneşte. Mandalorienii rămân inamicul cel mai formidabil pentru Jedi, dar Sithii nu sunt întotdeauna aliaţii lor. Mandalorienii chiar venerau războiului în sine, apoi pur şi simplu şi-au întors spatele către zeul lor. S-ar putea să începeţi să-i înţelegeţi într-o zi.

– Vergere – Cavaler Jedi care se predase rasei Yuuzhan Vong – explicând politicile galactice cu puţin timp înainte de invazia lor în galaxie, în anul 25 ABY (După Bătălia de la Yavin).

Coruscant – anul 24 După Bătălia de la Yavin: cel mai scăzut nivel, într-un sector în care nimeni întreg la minte nu s-ar aventura noaptea.

Boba Fett ridică blasterul şi ţinti.

— Poţi fugi, spuse el. Dar vei muri doar obosit.

Vocea i se auzea tăioasă prin amplificator. El nu trebuia niciodată să strige: putea fi întotdeauna auzit. Ţinta lui – un falsificator Rodian numit Wac Bur, care era neobişnuit de supraponderal pentru specia sa – îl îndatoră, alergând chiar mai disperat în cercuri, ca într-un labirint, în adâncul sectorului şi se trezi acum într-o alee întunecată.

Wac însemna *norocos* în Rodiană. Wac Bur nu era un exemplar norocos al rasei lui, chiar deloc.

— Mort sau viu, îi reaminti Fett.

Vizorul termic al sistemului optic al blasterului îl găsi pe Wac, după amprenta de căldură radiată, sub o grămadă de cutii de ambalaje aruncate.

— Moartea e mai uşoară. Haide. Sunt un om ocupat.

Vocea de sub cutii era înăbuşită şi patetică.

— De ce îmi faci asta? Niciodată nu ţi-am făcut probleme, Fett.

— Ştiu, spuse Fett. Dar ai vândut pe sub mână obiecte de artă false pe Gebbu. Huttii sunt foarte nervoşi în legătură cu asta.

Era la fel ca pe vremuri. Piciorul său clonat, prin amabilitatea fostului său tutore kaminoan, Taun We, ţinea bine la fugă. Fett nu a gândit niciodată despre sine ca fiind în orice fel de dispoziţie, bună sau rea, dar dispoziţia de acum se apropia de *bună* cum nu mai fusese de mult timp. Aproape că se simţea ca şi cum viitorul putea aduce ceva pozitiv. El nu mai avusese din copilărie acel simţ de optimism general.

Aleea avea o lăţime de cincisprezece metri şi se întindea pe douăzeci de metri înaintea lui, fără ieşiri. Era ca cutie cu un Rodian îngrozit zvâscolindu-se în ea. O scanare rapidă după arme – nu avea rost să fie neglijent în privinţa asta – a arătat că Wac avea pregătit un blaster care nu l-ar fi deranjat prea tare.

Merse încet spre lăzile tremurătoare şi agitate.

— Mişcă-te odată, spuse Fett, verificând ceasul din afişajul căştii.

— Nu ai în tine o fărâmă de moralitate.

Insulta lui Wac era hilară venind de la un criminal falsificator.

— Gebbu nu este chiar o victimă. De ce nu te duci după criminalii adevăraţi?

— Pentru că Gebbu crede că eşti special. Vii cu mine sau nu?

Cutiile de ambalaje se agitară. Wac nu apăru. Era şi ăsta un fel de răspuns.

— Bine, nu este nimic personal, spuse Fett şi îşi ridică blasterul pentru a se concentra pe ţinta reprezentată de imaginea termică, îşi ţinu respiraţia cum făcuse de atâtea ori şi apăsă pe trăgaci...

* * *

Barul Jaraniz. Nar Shaaddaa: spaţiul Hutt. Anul 24 După Bătălia de la Yavin

Infidelii o numesc *pregătirea câmpului de luptă*.

Asta este o muncă atentă şi răbdătoare înainte de un atac pentru a deschide calea armatei credincioşilor care vor veni. Mă pregătesc bine, nu las nimic la voia întâmplării. Sunt Nom Anor, executorul şi sarcina mea este infiltrarea şi destabilizarea.

Şi caut aliaţi în acest loc murdar.

Are *nevoie* Yuuzhan Vong de aliaţi în această galaxie abominabilă?

Nu. Mai devreme sau mai târziu, îi vom glorifica pe *Cei Mari* curăţând aceste lumi de maşinile lor şi de creaturile corupte care, de bună voie, le deservesc. Dar sunt pragmatic, iar pragmaticii nu pierd niciodată un avantaj şi nici nu lasă o armată puternică pe care inamicul nostru să o poată angaja.

Vergere spunea că un grup de războinici numiţi *Mandalorieni* sunt cei mai rezistenţi inamici cu care Jedi s-au confruntat vreodată, în afară de Sith. Aşadar, fiind un pragmatic, mai degrabă i-aş aduce de partea mea decât să-i pun pe urmele mele. Şi, la fel ca toţi abominabilii, aceşti *Mandalorieni* îşi vor vinde credinţa – războiul sacru – pentru credite. Nu luptă pentru zei – nu par mai devotaţi decât sunt eu – ci pentru bogăţie.

Totuşi, cu ce i-aş putea cumpăra, ceva care să fie mai important decât onoarea? De ce mă murdăresc eu contactându-i?

Este ceva ce trebuie să fie făcut, iar durerea în plus o suport cu bucurie.

Deoarece îndemânarea *Mandalorienilor* este atât de ieftină, şi nu au onoare, îi pot cumpăra şi folosi.

Deci, acesta este un bar. Aici mă prefac că sunt un infidel şi vorbesc în mod rezonabil cu abominabilii. Pot arata ca ei, şi pot vorbi ca ei, dar niciodată nu trebuie să devin ca ei şi mă ascund printre ei de atât de mulţi ani, încât mă tem că s-ar putea să fi devenit ca ei. Ca măsură de precauţie, am conjurat-o pe Yun-Harla[1], asta în caz că ea există, să mă ghideze astfel încât viaţa mea de înşelăciune să nu mă înşele în cele din urmă pe mine.

Sub masă, unde niciun infidel nu poate vedea, îmi trec cuţitul prin palmă şi folosesc durerea atât ca închinare cât şi pentru concentrare. Mai am doar un an de îndurat până la sosirea flotei.

Nu mă încred în *Cei Mari*, dar s-ar putea să mă înşel, şi sunt un pragmatic, aşa că îmi păstrez opţiunile deschis.

Deci voi comanda... o bere. Şi mă voi aşeza şi voi aştepta.

* * *

[1] Yun-Harla – cunoscută şi sub numele de Trişoarea, reprezenta Zeiţa Înşelăciunii pentru rasa Yuuzhan Vong. Zeitatea era, de asemenea, adesea denumită „Cea camuflată” sau „Zeiţa ascunsă”; ea era cea care supraveghea ceremoniile de promovare a Yuuzhan Vong. Era cunoscută şi ca sora lui Yun-Yammka, Zeul războiului.

Barul Jaraniz. Nar Shaddaa: noaptea în care Cumperi-Una-Primeşti-Una-Gratis, luna a cincea. Anul 24 După Bătălia de la Yavin

Semnul de deasupra tocului uşii carbonizate de blaster spunea că *Jara'* nu se închide niciodată şi, în ciuda nenumăratelor războaie între bande, în ciuda împuşcăturilor şi a unor minore dezacorduri armate între partenerii de afaceri, încă nu o făcuse.

Goran Beviin trecu printre uşile deschise ale *Jara'* – sudate deschise, dintr-un motiv cunoscut doar de proprietar – şi se opri pentru a scana barul neobişnuit de aglomerat.

— Acolo. Barmanul, preocupat să construiască un cocktail elaborat, făcu cu capul în direcţia cabinelor prost iluminate din colţul îndepărtat. Mâinile lui erau pline de bucăţi de fructe, frigărui şi o sticlă în spirală de culoare albastru-cer cu vosh[2] certificat de două sute de ani, cu acele bucăţi mici, urâte, de geref[3] sărind în ea. Frumosul ăla în costum negru. Caută ajutor *Mando*.

Beviin îşi întoarse discret capul pentru un control vizual de modă veche din colţul ochiului. *Shab*[4], omul era urât. *Foarte* urât: o faţă de parcă era lovit de speeder şi pe jumătate la fel de îngrijit. Beviin se gândi să-i ofere o cască de rezervă pentru binele celorlalţi clienţi. Dar ceilalţi erau la fel de atent preocupaţi ca şi barmanul, studiind spuma ce le acoperea berile sau bucăţile solide din paharele lor de vosh transformându-se în vapori. Era genul de bar unde clienţii încercau foarte mult să nu se uite unul la altul. Dacă o făceai, în mod normal, încasai o lovitură de lamă vibratorie. Conducerea era mândră de eticheta strictă a barului în această problemă.

---

[2] Vosh – un tip de băutură alcoolică.

[3] Geref – era un tip de mâncare neambalată şi în bucăţi mici. Era folosit ca aditiv pentru voshul pur.

[4] *Shab* – la dracu'

Beviin întinse mâna înmănuşată după o sticlă de bere, plănuind să o bea mai târziu. Nu îşi va scoate casca aici. „Nu facem terapie pentru frumuseţe”. Barmanul i-a dat două, şi el le strecură pe amândouă în tolba atârnată de centură.

— L-ai mai văzut înainte?

— Nu.

— Nu este o faţă pe care ai uita-o.

Se auzi o tuse puternică pe o voce feminină şi râsete din partea îndepărtată a barul şi Beviin remarcă o femeie umană şi o fată tânără îmbrăcată în adevăratul stil beskar'gam – armură *Mandaloriană* – chircite peste o masă ca şi cum ar împărtăşi o glumă. Pe masă, alături de blastere, erau o mulţime de pahare goale.

— Din nou *noaptea doamnelor*, după cum văd.

— Uite, nu vreau probleme.

— Nu am planificat niciuna.

— M-am referit la ele. Barmanul termină de făcut cocktailul. Femeile voastre îşi ies uşor din fire.

Beviin nu le recunoştea. Păreau să petreacă bine şi, cu siguranţă, nu păreau îngrijorate de faptul că sunt singurele femei din bar care nu lucrau de fapt. Erau câteva mici comunităţi *Mandaloriene* în acest sector, dar *Jara'* era unul dintre locurile unde mercenarii şi vânătorii de recompense căutau de muncă, aşa că femeile ar fi putut fi de oriunde. Armura lor – roşu-închis, cu aceeaşi sabie neagră ca sigiliu evidenţiată pe armura de pe piept – arăta că aparţineau aceluiaşi clan şi păreau a fi mamă şi fiică. Căştile le erau aşezate pe podea.

— Există un singur lucru care poate speria un bărbat *Mando*, spuse Beviin, şi acela este o femeie *Mando*. Asigură-te că nu uiţi de şerveţele lor.

Încă mai hohoteau de râs, în timp ce el traversa barul spre cabine. Auzi cuvântul *verd'goten*. Deci fata îşi încheiase în sfârşit pregătirea de războinic: împlinise treisprezece ani, deci era o femeie adult după socoteala *Mando*, instruită să lupte la fel ca un băiat. Sărbătoreau

împlinirea vârstei. Ar fi trebuit să pună cel puţin o bere pe masă, sau să li se alăture în *oya manda*, dar acum avea o afacere de care să se ocupe mai întâi. *Poate mai târziu*. Fata – şi arăta atât de tânără, chiar arăta, chiar şi cu acel scalp uscat neidentificabil atârnat de placa de pe unul dintre umeri – l-a făcut să gândească că era deja timpul să aibă un fiu sau o fiică pe care să-i antreneze. *Poate mai târziu.*

Bărbatul în costum negru urmărea imperturbabil apropierea lui Beviin: mulţimea se despărţea să-l lase să treacă fără vreun cuvânt sau vreo privire. Nici clienţii gangsteri de aici nu ar fi riscat să ofenseze un *Mandalorian*. Beviin se strecură în cabină, de partea cealaltă a mesei, în faţa potenţialul său client, lăsându-şi tocul armei liber pe scaun. Surprinse un iz metalic slab de sânge în senzorul său de mediu. Trebuie să fi fost o altercaţie în bar mai devreme.

— Am auzit că sunteţi foarte buni la rezolvarea problemelor, spuse bărbatul.

Avea ochi albaştri apoşi şi o faţă care arăta ca şi cum ar fi fost primul efort al unui sculptor de a dezvălui trăsături dintr-o grămadă de granit. Nu erau cicatrici: era doar primitiv, brutal şi lipsit de orice căldură vie. Îşi aşezase ambele mâini înmănuşate pe blatul mesei, câte una de fiecare parte a paharului cu lichid incolor.

— Am o problemă care trebuie rezolvată.

— Eu sunt Goran Beviin. Şi tu eşti...?

— Am crezut că vânătorii de recompense sunt discreţi.

— Discreţi, da. Stupizi, nu.

Protejarea confidenţialităţii clienţilor era una; să nu ştii cu cine tratezi era cu totul altceva.

— Odată ce ţi-ai asumat riscul să-mi spui ce vrei, ori faci plata integrală în avans ori îmi dai suficiente informaţii pentru a verifica dacă poţi plăti.

— Asta este o ironie, venind de la un bărbat care se ascunde în spatele unei căşti.

— Sunt *Mandalorian*.

Beviin era conştient de mişcarea din spatele lui şi casca cu unghi vizual larg i-o arătă pe femeia cu armură roşie care trecea pe lângă cabine în direcţia răcoritoarelor.

— Asta, de obicei, este o referinţă destul de bună pentru majoritatea clienţilor.

Beviin nu-i putea defini accentul. Avea patruzeci de ani, poate patruzeci şi cinci de ani şi era clar nemulţumit că nu putea să-i vadă ochii lui Beviin. Oameni căutau întotdeauna sensurile din privire – o privire aruncată pe deasupra vizierei, sus-jos, stânga-dreapta – căutând instinctiv expresii faciale care pur şi simplu nu erau acolo. Uneori era mai greu să faci afaceri cu humanoizi decât cu alte specii, pentru că ei trebuiau să vadă o faţă. De unde era tipul ăsta? Nu dintr-un loc obişnuit cu *Mandalorieni*, asta era sigur. *Shab*, arăta ca o bucată de carne cu aspect sumbru.

Şi atunci bărbatul făcu greşeala de a duce mâna sub nivelul mesei.

Beviin simţi un puseu de adrenalină uscându-i gura şi instantaneu blasterul scos din toc era ţintit spre faţa bărbatului, cu indicatorul roşu arătând că este complet încărcat. Era un reflex pur şi simplu, format după anii de război şi asasinat şi din încercarea de a rămâne în viaţă. Nici măcar nu se gândise la asta. Mâna lui o făcuse pur şi simplu. Bărbatul clipi şi se uită într-o parte, dar nu părea prea îngrijorat că blasterul lui Beviin nu era singurul îndreptat spre el. Femeia în armură roşie îl scosese pe al ei şi stătea îngheţată parcă aşteptând ordinul de a deschide focul. Clienţii barului erau – ca de obicei în astfel de momente – foarte tăcuţi şi neinteresaţi într-un mod total, studiat, ceea ce denota autoconservare.

— *Copaani gaan, burc'ya?*[5] întrebă ea.

Cu toată orgia de la masa ei, era perfect trează acum: părul brun îi era prins într-o împletitură strânsă, ochi căprui care ar fi trebuit să aibă o strălucire în ei, dar aveau un

---

[5] *Copaani gaan, burc'ya?* – Ai nevoie de o mână de ajutor, amice?

calm de prădător. Articulaţiile mânii drepte arătau albe sub o dantelă complexă de tatuaje albastre. Ţinta ei le privea într-un mod ciudat de absorbit, ca şi cum ar fi însemnat ceva pentru el.

Beviin clătină din cap.

— *Naysh a'vor'e, vod.*[6] Sunt doar un pic încordat zile astea.

Aşteptă două bătăi de inimă înainte de a pune blasterul înapoi în toc şi de a-şi vedea de drumul ei. Asigurase spatele unui frate, chiar dacă era complet străin. Asta era calea *Mando*. Beviin îşi coborî arma şi se lăsă în spate pe peretele cabinei, aşteptând un răspuns.

— Numele meu este Udelen, spuse bărbatul.

După voce, părea mai curios despre femeie, privind-o până când nu a mai putut fi văzută. Nu, nu se sperie uşor. Privirea i se întoarse din nou spre Beviin.

— Vreau să-i atrag atenţia cuiva.

— Cât de mult?

— Permanent.

— Datorii? Rivalitate?

— Nu trebuie să ştii asta.

— Nu pot negocia un preţ fără câteva detalii.

— Foarte bine, rivalitate.

— Doreşti să elaborezi?

— Nu.

— Asta va costa în plus.

— Eşti familiarizat cu politica lui Ter Abbes?

Beviin activă ecranul din cască cu câteva clipiri rapide şi un meniu de pictograme apăru în cascadă într-o parte a câmpului său vizual.

— Ter Abbes, repetă el.

Sistemul audio recepţionă cuvintele şi le procesă, rezultând un flux de imagini GalaxSat şi date ale poliţiei la care nu ar fi trebuit să aibă acces. O planetă industrială sumbră în afara principalei Rute Comerciale Perlemian: câţiva băieţi răi care treceau pe acolo din când în când, dar

[6] *Naysh a'vor'e, vod* – Mulţumesc, soră, dar nu.

nu chiar un zece complet pe scara criminalităţii Hutt. Atunci, ce joc făcea tipul ăsta? *Politică*. Asta, dintr-o dată, nu suna atât de atractiv. Gangsteri, rău-platnici şi *hut'uune*[7] asortaţi, reprezentau un joc corect, dar politicienii reprezentau o altfel de mizerie.

Până acum, însă, fusese un an slab. Trebuia să mănânce. Vânătoarea de recompense nu era genul de afacere care se planifica pe cinci ani. Era festin sau foamete, apucând ce puteai.

— Ce ai în minte? întrebă Beviin.

— Am nevoie să înlătur un politician, spuse Udelen.

— Aflat la putere sau nu?

— Contează? Îl vreau mort.

Ei bine, asta era o complicaţie care nu-i plăcea. Beviin se bucura să aresteze oameni şi dacă arestarea însemna *moarte*, atunci el nu ar fi avut nimic împotriva acestui lucru. Nu îi plăcea însă să răstoarne guvernele alese, nu atât timp cât nu i-au făcut nimic lui sau *Mandalorienilor* în general. Asta era treaba spionilor. El avea limitele lui. Dar ferma lui din Mandalore avusese un an greu. Subzistenţă, de pe o zi pe alta, an cu profit zero.

— Ce a făcut?

— Ia mită.

— Nu, vreau să spun ce a făcut el, spre deosebire de toţi ceilalţi?

— Nu şi-a îndeplinit promisiunile.

Udelen îşi duse mâna spre deschizătura jachetei sale, în mod deliberat încet, fiind evident că îşi învăţase lecţia, şi scoase un datacard. Îl împinse peste masă spre Beviin, împrăştiind câteva picături de lichid care puteau fi condens de la un pahar îngheţat anterior.

— Iată-l pe cel de care vreau să te ocupi. Mi-aş dori ca acesta să înceteze să mai fie politician înainte de alegerile de luna viitoare.

Beviin introduse cardul într-un port de pe placa de antebraţ şi datele fură transmise direct către afişajul

---

[7] *Hut'uune* - laş (cea mai rea insultă posibilă).

ecranului din casca sa. Afişajul se derulă. Datele – numere, litere, pictograme simple în una sau două culori – fuzionară uşor cu câmpul său vizual, dar o holoimagine complet colorată îi distrăgea intens atenţia. Erau o mulţime de detalii care solicitau atenţie şi – aici era partea cu adevărat grea – era greu de privit clar printr-o faţă şi să păstrezi sub control imaginile de după ea, atunci când creierul său uman se concentra pe caracteristici. Se trezi uitându-se în ochii unui om care se privea drept spre el, dar care nu-l va vedea niciodată.

— *Osik*[8]...

Nu, nu se aşteptase deloc la acea faţă. Aceasta nu era o ţintă obişnuită, nici vreun trântor de partid făcând oferte nerealiste prin cantinele pline de fum.

— Acesta este liderul opoziţiei lor. Tholote B'Leph? Bine, era cunoscut pentru generozitatea sa nenaturală în atribuirea contractelor guvernamentale atunci când era la putere, dar uciderea lui va începe revolte pe toată planeta. Nu ai prefera să-i rup degetele sau ceva de genul ăsta? De obicei, funcţionează.

Faţa sumbră a lui Udelen se crăpă uşor.

— Consecinţele vor fi problema planetei Ter Abbes. Întinse palma după datacard. O sută de mii de credite. Oferta obişnuită – jumătate în avans atunci când accepţi, jumătate la final, care trebuie să fie cu câteva zile înainte de alegeri.

O sincronizare ca asta însemna că nu era vorba despre o mită irosită. Dar o sută de mii erau *o mulţime* de credite. Era suficient pentru a nu-şi mai face griji pentru culturi sau când avea să apară următoarea recompensă, pentru următorii câţiva ani. Însemna, de asemenea, o mulţime de probleme potenţiale şi poate că era mai mult decât putea duce singur. Simţul lui de autoconservare, foarte sensibil, se lupta cu nevoia de a mânca.

— S-ar putea să am nevoie să recrutez ajutoare. Cât timp am?

---

[8] *Osik – Rahat*

— Până la sfârşitul turei gazdei noastre, spuse Udelen. Până în zori. Voi fi aici până atunci.

— Mă întorc înainte de terminarea timpului.

Sărbătoarea *verd'goten* era încă în plină desfăşurare când Beviin plecă şi, prin viziera sa cu rază de 360 de grade, fu cu ochii pe femeia tatuată cu blindaj roşu. Şi ea părea să fie cu ochii pe el. Ar fi trebuit să se oprească şi să-i dorească binele copilului ei. Dacă se mai aflau acolo după ce el avea să vorbească cu *Mand'alor* [9], va face şi asta. Da, *treaba asta* trebuia să fie adusă la cunoştinţa lui Boba Fett.

* * *

Nom Anor: raport zilnic.

Aproape 18 ani. Sunt departe de semenii mei de prea mult timp. Dar noi ne facem casă oriunde am fi, pentru că acum nu mai avem nicio lume. Am auzit că *Mandalorienii* au fost şi ei rătăcitori, şi că au fost cuceritori la fel ca noi, iar zeul lor a fost războiul în sine. Şi acum... Acum *nu sunt*, iar veneraţia lor pentru război a dispărut pentru că unul dintre conducătorii lor a vrut ca lucrurile să fie mai *civilizate*. Ei luptă în războaiele altor naţiuni pentru bani, asta dacă ajung să lupte măcar. Când am văzut tatuajele de pe mâna acelei femei, m-am gândit pentru o clipă că ar putea exista un vestigiu de războinic adevărat rămas în *Mandalorieni* şi că ar putea fi ca noi în aprecierea propriilor lor dureri şi morţi. Dar nu, asta era doar vanitate, decoraţie, nimic mai mult. Nu au caste, nici ordine, nici aspiraţia de a îmbunătăţi universul sau de a-l salva. Nu le pasă decât să supravieţuiască de pe o zi pe alta. Cultura lor este împrumutată şi nu o mai impun pe a lor altora. Atunci nu pot avea nicio credinţă în cultura lor.

Ceea ce apreciezi şi respecţi, trebuie să îi faci şi pe ceilalţi să respecte.

Dar nu contează. Vor fi în continuare utili.

---

[9] Mand'alor – singur conducător, în limba mandaloriană.

* * *

Nar Shaddaa: nava de asalt Beroya de tip Gladiator, spaţiul de parcare al speederelor.

— Îţi pierzi curajul? întrebă Fett.

Mand'alor, conducătorul clanurilor, era o imagine de un albastru strălucitor care-şi curăţa blasterul, plutind deasupra consolei navei de asalt a lui Beviin.

— Uciderea unui opozant politic nu este contractul meu obişnuit, spuse Beviin.

— Ce te deranjează?

— Tulburările civile pe care le va provoca.

— Întotdeauna există tulburări civile, spuse Fett. În ziua în care începi să decizi cine are temei moral înainte de a lua o recompensă, la fel de bine te-ai putea alătura Armatei Noii Republici. Şi nici ei nu te lasă să selectezi ţintele şi să-ţi alegi bătăliile.

Beviin îşi ascunse supărarea. Fett avea dreptate: da, el putea fi excesiv de selectiv când alegea contractele şi probabil că avea prea multe principii despre care asasinate şi execuţiile sunt în regulă şi care nu.

— Dar asta încă pare ceva dincolo de o pedeapsă pentru nereuşita de a-l mulţumi pe cel căruia îi eşti dator.

— Continuă.

— Este prea strategic. Este vorba de momentul ales.

— Sunt o sută de mii de credite. Când ai văzut ultima dată atâţia bani?

— Bine, hai să revedem treaba asta.

Din cabina *Gladiatorului*, Beviin observă privirile nervoase, când trecătorii care le aruncau, iniţial plictisiţi, spre cabina slab luminată a navei, îşi dădeau seama nu numai că era un *Gladiator*, dar şi că era ocupat. Când îi privea, o luau repede la sănătoasa. Chiar şi într-un punct criminal fierbinte ca Nar Shaddaa, o navă de asalt cu tunuri, cu un pilot *Mando* la bord, într-o parcare, era o privelişte rară.

— Nu vrea doar să-i rup picioarele sau să-i dau câteva. El doreşte ca un politician de opoziţie să fie eliminat chiar înainte de alegeri. Acesta nu este doar o aducere amintire că a întârziat să plătească factura.

— Deci, este politic. La fel se întâmplă şi în afacerile cu Huttii.

— Nu, totul este foarte... impersonal.

Beviin, cu un ochi în continuare pe scursurile care treceau holbându-se prosteşte la *Gladiator*, făcu luminile de navigaţie să clipească rapid şi îi făcu pe spectatori să dispară în fugă.

— Voi fi... prudent.

Fett continuă să învârtească luneta armei EE-3 într-o mână, în mod clar distras.

— Ai nevoie de acele credite.

Beviin îşi dădu seama că trebuie să fi sunat de parcă ar fi cerut ajutor.

— Nu este cel mai bun an pe care l-am avut, nu.

— Primesc mai multe oferte decât pot face faţă la vârsta mea. Holograma lui Fett începu să fixeze luneta înapoi pe ţeava blasterului. Poţi să-mi iei câteva de pe cap.

— *Mand'alor*...

— Fett, terminat.

În timp ce Beviin se întorcea în *Jara'* pentru a finaliza afacerea cu Udelen, medită la ciudatul amestec de detaşare scrupuloasă a lui Fett punctată de acte rare de sentimentalism pur, aşa cum ar fi putut fi considerat orice alt om. *Mai multe oferte decât ar putea face faţă la vârsta lui?* Încă era cel mai bun în meseria sa. Oferta de a-i da ceva de muncă lui Beviin nu avea nicio legătură cu faptul că Fett avea o avere şi Beviin se chinuia în majoritatea anilor. Chiar nicio legătură. Fett făcuse câteva lucruri altruiste – şi chiar dacă nu a recunoscut-o niciodată, vorba a circulat – pentru că el crezuse că trebuie făcute. Pentru că era corect.

Fett avea astfel de momente. Şi în următorul îţi zbura capul de pe umeri, doar pentru că asta era afacerea.

Beviin reintră în *Jara'*. Udelen era încă acolo, aproape ca şi cum nu s-ar fi mişcat. Beviin aruncă o privire spre mesele aflate de cealaltă parte a barului: mama şi fiica în armuri roşii erau încă acolo.

— Încheiem afacerea, îi spuse lui Udelen.

Bărbatul încă mai avea paharul plin cu lichid limpede în faţa lui şi nu părea să se fi mişcat. Băgă mâna în interiorul gecii – încet şi deliberat – şi scoase un card de credit.

— O să ştiu când ai terminat sarcina, spuse el, şi voi şti cum să te găsesc din nou pentru a achita restul. Dacă îmi plac rezultatele, voi avea mai mult de muncă pentru tine şi tovarăşii tăi.

Lui Beviin îi plăcu cum sună asta. Luă cardul şi îl fixă în portul de date din placa de pe antebraţ, pentru a verifica dacă era valabil: cincizeci de mii de credite, suficiente pentru a transforma viaţa familiei sale pentru o perioadă. Valabilitatea fu confirmată printr-un mic bec albastru.

— Este o plăcere să facem afaceri, spuse el.

Udelen îşi plecă capul cu o fracţiune, apoi ieşi din bar cu demnitatea lentă a unui participant la o înmormântare. Mersul său întări sentimentul lui Beviin că aceasta nu era doar o violenţă între scursuri. Era ceva mai mult de atât.

O lovitură. Trebuie să fie o lovitură de stat. Amuzant mod de a-ţi atinge obiectivul, dar uneori cel mai simplu mod de a prelua puterea, era modul cel mai puţin direct. Udelen nu arăta ca unul care credea în puterea urnei de votare. Beviin îl privi plecând, şi într-o clipă de curiozitate îşi scoase *shuk'orok* [10] şi băgă prudent un deget în băutura aparent neatinsă a lui Udelen. Părea să fie apă. O gustă. *Era apă.* Alcoolul şi afacerile nu se amestecau oricum.

Terminându-şi afacerile, Beviin comandă băuturi pentru cele două femei în armură roşie şi se duse la masa lor pentru a pune paharele în faţa lor. Erau doar bune maniere. Unii dintre clienţii care stăteau la bar îl priveau pe

[10] *Shuk'orok* – în Mandaloriană însemna o mănuşă proiectată pentru a mări puterea celui care o purta.

Beviin de parcă ar încerca să le agaţe pe femei, dar erau *aruetiise*, străini şi nu-i înţelegeau obligaţiile.

— *Oya, vod'ika*, îi spuse fetei. Non-mandalonenii credeau că este doar un mod de a le agăţa, dar era mult mai mult decât atât: *Supravieuieşte, surioară! Vânează, bucură-te de viaţă, fă-ţi poporul celebru. Oya manda*.

— *Oya*, spuse fata. Eu sunt Dinua.

— Şi pe mine mă cheamă Briika, spuse mama ei cu ochi duri.

Numele ei provenea de la cuvântul „zâmbeşte”, iar Beviin zâmbi la acel tip de ironie. Putea să îngheţe pe oricine cu privirea aceea.

— Acele *shuk'orok* sunt ilegale. Dar deja ştii asta.

— Îmi plac antichităţile, spuse Beviin. Îşi lovi teaca de la centură, în care zăngăni o sabie antică în husă. Am şi un *beskad* [11] potrivit. La drum, dintr-un motiv anume?

— Trebuie să-mi asigur traiul, acum că bătrânul meu a murit.

Niciun *Mando* nu lăsa vreodată o văduvă sau un orfan să se zbată să trăiască. Ei împărţeau norocul atunci când le ieşea în cale, pentru că viaţa era grea şi nu se putea şti când vei fi tu cel care să aibă nevoie de ajutor.

— S-ar putea să vă pot ajuta.

Beviin avea deja suficiente credite în buzunar pentru ca el şi Medrit să trăiască fără griji în anul care urma. Dacă Udelen avea mai multă muncă de oferit în săptămânile următoare, era destul de muncă şi pentru Briika şi Dinua. La fel ca Fett, nu putea întotdeauna să se ocupe de toată munca care i s-ar putea oferi.

* * *

Nom Anor: raport informativ către prefectul Da'Gara. Flota Yuuzhan Vong. Timpul programat pentru invazie: opt săptămâni standard. Anul 25 După Bătălia de la Yavin după calendarul Infidel.

---

[11] *Beskad* – era o veche sabie Mandaloriană făcută din beskar

Mandalorienii par să fie cei mai potriviţi pentru infiltrare, recuperare, asasinare şi sabotaj. De un an de când îi folosesc, s-au dovedit de încredere. Numărul lor mic îi face inutili ca armată, deşi s-ar putea, în viitor, să formeze o excelentă divizie aservită. Goran Beviin a făcut o treabă eficientă de înlăturare a lui B'Leph, iar războiul civil este încă în curs. El recrutează tovarăşi la fel de eficienţi: chiar şi copiii lor sunt luptători refoce.

Când am vorbit cu liderul lor, unul pe care ei îl numesc *Mand'alor* – Boba Fett – m-am temut pentru o vreme că ar putea să dorească mai multe răspunsuri decât puteam să-i dau. Dar felul de destabilizare şi execuţie la care excelează este o întâmplare normală, cotidiană în cadrul acestei galaxii corupte; nu are motive să se întrebe de ce le cer ceea ce le cer oamenilor săi. A mai văzut şi a luptat în războaie înainte. Ca şi mine, este un realist. Un bărbat practic. Aproape că aştept cu nerăbdare să-l întâlnesc.

Mandalore este deja pe lista mea ca fiind o lume pe care o vom supune mai greu.

* * *

Keldabe. Capitala planetei Mandalore: periferia oraşului.

Keldabe arăta ca un complex de uzine pe care cineva îl aruncase într-o pădure şi îl abandonase pentru că era prea mult de muncă pentru a îl dezafecta cum trebuie.

Eu nici măcar nu trăiesc aici. Şi sunt şeful statului.

Fett manevră *Sclav 1* în jos, pe deasupra pădurilor planetei Mandalore, la patruzeci şi cinci de grade nord de ecuator, şi îşi reaminti că era, cel puţin, o planetă bună de apărat dacă era nevoie. Populaţia rezidentă număra cel mult patru milioane; Coruscant avea cartiere mici cu mai

mulţi cetăţeni. Ca şi Concord Dawn[12] şi restul sectorului, acesta era un teritoriu de frontieră, doar junglă, pădure, deşert şi câmpii asupra cărora fermierii avuseseră un impact redus. În termeni galactici, era un oraş mic pe care străinii îl confundau cu o lume.

Este potrivit. Câţiva Mandalorieni reprezintă, până la urmă, o armată.

Comunicarea de pe consolă ţârâi.

— *Mand'alor*, nava lui Udelen tocmai a aterizat în portul spaţial.

— Sunt imediat în spatele lui, spuse Fett. Fii cu ochii pe el între timp.

— Suntem cu ochii *pe toată lumea*.

Sclav 1 putea să navigheze singură, dar Keldabe era o locaţie în care chiar şi un pilot începător putea să zboare doar din vedere. Era, în termeni simpli, un fort foarte mare, în formă de deal, înconjurat de o buclă a Râului Kelita şi dincolo de el pădurea era împânzită cu aşezări. Răspândirea clădirilor care formau *MandalMotors* era cea mai mare trăsătură a peisajului şi dacă Fett folosea turnul de o sută de metri al uzinei ca punct de tranzit către stâlpul de comunicaţii al portului spaţial, ar fi putut să pună nava în mod corespunzător pe banda de aterizare. Mandalore însemna *MandalMotors*, mii de ateliere minuscule de inginerie, ferme de subzistenţă, exploatări miniere şi foarte mulţi arbori – şi asta era tot. Fără depozitele *beskar*, unicul minereu de fier *Mandalorian*, planeta nu prezenta nimic remarcabil, cu excepţia oamenilor.

Şi *beskar* a fost extras în mod masiv de Imperiu.

Poate dacă ar fi fost organizaţi în mod oficial... Nu, Fett îşi scutură gândul. *Mandalorienii* erau organizaţi atât cât le trebuia pentru a supravieţui.

Şi, fiind *Mandalorieni*, nu au întins un covor roşu şi nu au aliniat o gardă de onoare pentru a-şi întâmpina liderul. Fett aşeză nava *Sclav 1* pe amortizoarele ei în spaţiul

---

[12] Concord Dawn – o planetă localizată în sistemul Concord Dawn, în sectorul Mandalore al teritoriilor Inelului Exterior al galaxiei.

alocat ca oricine altcineva şi păşi pe bandă. Îşi deschise o legătură de comunicaţii cu turnul.

— Care este nava?

— Cea albastră care arată ca un T-77.

Urmă o pauză, ca şi cum comandantul din camera de control s-ar fi aplecat pentru a se consulta pe altcineva.

— Este un lansator de grenade fixat pe el, *ret'lini*[13].

Fett nu s-a simţit jignit că cineva ar fi putut crede are nevoie de ajutor. Nu avusese niciodată nevoie de cineva care să-i acopere spatele, dar *Mandalorienii* aveau întotdeauna un plan B „doar în caz de nevoie”. Era aproape un reflex, înrădăcinat într-o societate militarizată. Fett credea că este o precauţie amabilă, chiar dacă nu avea nevoie de ea. El activă panoul de arme al lui *Sclav 1* prin legătura lui din cască, calculă coordonatele navei lui Udelen şi îşi lăsă nava să facă restul. Pictograma din afişajul căştii îi spuse că tunul laser pivotase către poziţia înainte pentru a fixa ţinta pe speederul albastru. Pachetul său propulsor cu jet era pregătit pentru acţiuni evazive. *Doar în cazul în care este nevoie* era adânc înrădăcinată şi în Fett. Se opri în faţa speederului la o distanţă de bun simţ şi aşteptă ca potenţialul său client să coboare.

— Nu mă aşteptasem ca Mandalore să fie aşa de... neatinsă, spuse Udelen. Am crezut că va fi, cumva, mai industrializată. Aveţi chiar şi câteva locuinţe aşezate în copaci.

— Avem tot felul de locuinţe, spuse Fett. *Ce, este turist?* Unii localnici preferă mai mult copacii decât nivelului solului.

— Cine conduce guvernul vostru? Cine sunt administratorii?

De ce îţi pasă?

— *Mandalorienilor* le plac lucrurile informale şi prietenoase. Ce ai vrut să discutăm?

Udelen se opri pentru o fracţiune de bătaie a inimii atât de greu sesizabilă, încât chiar şi Fett aproape că o rată

---

[13] *Ret'lini* – în caz că este nevoie.

. Poate că nu-i plăcea ca întrebările sale să fie respinse. Îşi reveni instantaneu.

— Am venit să vă spun că oamenii tăi se pot aştepta să fie ocupaţi în următoarele câteva luni. Se apropie un război.

— Probabil că eşti nou în această galaxie, spuse Fett, total nesurprins. Întotdeauna se întâmplă un război undeva. A fost întotdeauna, va fi întotdeauna. Acesta este motivul pentru care *Mandalorienii* nu duc lipsă de activitate.

— S-ar putea răspândi.

— Va afecta sectorul *Mandalore*?

Udelen făcu o pauză şi lui Fett nu-i păsă de expresia lui brusc mulţumită.

— Putem să sperăm că nu.

Nu fă pe deşteptul cu mine. Recunosc un şantaj când îl aud.

— Oricine s-ar putea gândi să lupte aici ar face bine să spere asta.

Fett nu credea că Udelen era la fel de urât precum îl descrisese Beviin; avea un miros slab dar distinctiv, totuşi. Îi amintea lui Fett de mirosul de mare înspumată de furtunile de pe Kamino, din copilăria lui. Mirosurile te puteau duce întotdeauna înapoi în timp.

— Presupun că aranjamentul nostru se extinde la munca de mercenar, spuse Udelen. Tarifele obişnuite.

— Nu toţi *Mandalorienii* sunt mercenari. Ei îşi aleg munca pe care o doresc.

— Atunci o să vă cer ţie şi câtorva dintre ai tăi, pe care îi vei alege, să ne întâlnim peste două săptămâni.

— Mai bine spune-mi la ce să mă aştept, ca să aducem ustensilele potrivite pentru această treabă. *Nu sunt armata ta, amice. Sunt propriul meu şef.* Ne rezervăm dreptul de a vă refuza oferta, ca întotdeauna.

— Nu ai întrebat cine vor fi adversarii.

— Nu aveai de gând să-mi spui.

— Adevărat.

— Aşa că voi presupune ce este mai rău.

Udelen aproape că zâmbi. Lui Fett nu-i plăcu nici asta. Chiar dacă creditele continuau să vină, el decise să-şi păstreze mintea deschisă în ceea ce priveşte dărnicia clientului său. Nucleul vânătorilor de recompense *Mandalorieni* şi trupele pe care Udelen îi plăcea să le aibă la îndemână se descurcau bine financiar. Asta era bine – atât timp cât Udelen înţelegea că legendara disciplină *Mandaloriană* nu însemna o supunere oarbă. Chiar şi un *Mandalorian* trebuia să înţeleagă asta.

Fett urmări speederul dispărând şi dezarmă tunul nave *Sclav 1* prin legătura lui din cască. Dar ştia că turnul de control al portului spaţial îl va urmări până va părăsi orbita lui Mandalore. *Pentru orice eventualitate*.

* * *

Notele lui Nom Anor: evaluarea finală a informaţiilor. Timpul estimat de sosire al avangardei flotei Yuuzhan Vong: două zile.

În unele zile aproape că-i cred rubedenii pe *Mandalorieni*. Unii dintre ei preferă de fapt casele vii, nu lucruri construite ca alţi infideli. Ei creează case pe platforme în ramurile copacilor. Şi apoi, îi văd aşa cum sunt, cu pasiunea lor pentru tehnologia în întregime artificială. Da, *am păreri împărţite* în privinţa lor, cum spun infidelii. Dar nu trebuie să-mi placă, ci doar să înţeleg cât de utili sunt pentru lucrurile subtile din războiul pe care forţa pură a flotei noastre nu le poate realiza întotdeauna. M-au ajutat să pregătesc câmpul de luptă: acum vom vedea cum răspund la perspectiva bătăliei în sine.

I-am cerut pe Fett să se întâlnească cu mine într-un punct al rutei noastre de invazie. Vreau ca Mandalorienii să fie printre cei dintâi care să-şi vadă noii stăpâni pe măsură ce intrăm în această galaxie. Flota aproape că a ajuns. Nu va trebui să mă mai deghizez şi mă mai ascund mult timp.

*   *   *

Punctul de întâlnire cu forţele lui Udelen – puterea şi tipul nespecificate – pentru o informare pe Inelul Exterior: Anul 25 După Bătălia de la Yavin

— Dacă mi se întâmplă ceva, vei avea grijă de Dinua?

Vocea lui Briika Jebar rupse tăcerea pe legătura comună în timp ce escadrila aştepta să apară Udelen. Beviin, sătul să aştepte şi neavând altceva de făcut decât să privească pe fereastra *Gladiatorului* la vălul stelelor şi norii de gaz, se trezi la realitate.

— Da, spuse el. Dar nu se va întâmpla nimic cu nimeni. Oricum... da.

— Am un cuvânt de spus în asta? întrebă Dinua.

Beviin nu era sigur dacă ea le amintea că era un adult în vârstă de paisprezece ani care „putea vorbi pentru sine, *mulţumesc*”, sau dacă prefera ideea de *gai bal manda* – adopţie, literalmente cu nume şi suflet – de către altcineva. De obicei era prima idee.

— Şi nu, nu se va întâmpla nimic cu *nimeni*.

Moartea era realitatea mereu prezentă în această meserie. Beviin ştia că lui Dinua îi era dor de tatăl ei, şi chiar dacă nu putea să fie niciodată mai mult decât un prieten şi un frate cu Briika, datoria lui era să se asigure că fiica ei – chiar şi ca adult – nu va fi niciodată orfană. Dacă Fett ar fi avut făcut parte, cu adevărat, din comunitatea *Mandaloriană*, se gândi Beviin, cineva l-ar fi adoptat, aşa că ar fi avut întotdeauna o familie, chiar dacă avea nevoie sau nu de aşa ceva. Dar nimeni nu discutase problema cu el. Probabil că nu o vor face niciodată. Nu era un familist şi încă nu era loc pentru nimeni altcineva în viaţa lui, cu excepţia fantomei lui Jango.

— Voi lua asta ca pe un acord, spuse Beviin. Şi promit că dacă te voi adopta vreodată, nu te voi face să porţi rochii înflorate.

Hohote puternice, inclusiv ale lui Dinua, i-au umplut legătura audio, dar Fett rămase tăcut. Nu a fost nici măcar o mustrare. În staţionare în jurul său, grupate în jurul lui *Sclav 1*, se aflau cele două femei în navele de luptă *Agresori* şi fraţii Detta – Cham şi Suvar – cu Tiroc Vhon, toţi în *Gladiatori*.

— Singurul lucru de care va muri cineva astăzi este plictiseala, spuse Cham. Nu am ratat ora de întâlnire, nu?

— Nu, interveni vocea lui Fett. Nu am făcut-o. El o face... aproape.

Beviin porni propulsoarele.

— Voi cerceta primprejur.

Gladiatorul se întoarse cu 180 de grade şi făcu o buclă în direcţia Nucleului înainte de a reveni într-o curbă în formă de U. Nu era plictiseală, deşi nu se întâmpla nimic. Ceilalţi s-ar putea să nu o spună, dar toată lumea simţea acel moment de îndoială când luai în considerare cât de puţin ştiai, cu siguranţă, despre clientul tău, şi – mai la obiect – cât de puţin ştiai despre situaţia în care urma să bage clientul tău. Întâlnirea era pur şi simplu pentru informare. Acesta era ideea: nu o luptă, nu ceva nemaivăzut, nu vreun inamic necunoscut, ci o informare, astfel încât să se poată regrupa ulterior pe baza noilor informaţii şi să se pregătească cum trebuie. Dacă ai acceptat munca de mercenar, argumentă Beviin, accepţi că, uneori, clienţii te situează mai jos pe lista celor informaţi decât trupele pe care le folosesc în mod obişnuit.

Da, aş adopta-o pe Dinua. Medrit ar fi de acord.

Dar nu se va ajunge la asta.

Beviin zbură înapoi de-a lungul traseului pe care îl făcuse, verificându-şi scanerele de distanţă lungă după obiecte sau vehicule cu mişcare rapidă sau care ies din hiperspaţiu.

Gai bal manda: ca toate ceremoniile Mandaloriene, a fost scurtă şi la obiect. Nimeni nu avea timp, răbdare sau credite de risipit pe evenimente generoase. Termină

afacerea şi speră să rămâi în viaţă pentru a bea mai tarziu câteva sticle de narcolethe[14] sau *net'ra gal* [15]...

Senzorul de proximitate clipi şi Beviin îşi îndreptă atenţia de la imaginile din casca sa către fereastra transparentă al *Gladiatorului*.

El prefera întotdeauna confirmarea vizuală. O clipă crezu că scanerele îşi făceau de cap, deoarece nava necunoscută – şi trebuia să fie o navă, având în vedere viteza cu care se deplasa – avea un profil mai mult ca de asteroid, cu citiri de date despre minerale, şi era mare, cu mult peste o mie de metri, poate chiar două. Dar asta nu era o centură de asteroizi. *Shab*, instrumentele *Gladiatorului* aveau nevoie de recalibrare. Unele dintre creditele sale recent câştigate deja îi zburau din buzunar.

Nava părea să fie în spatele lui şi nu avu încredere în scanere că-l vor feri de probleme. Înclinându-se către dreapta cu o mişcare rapidă, el reveni într-un arc de cerc larg pentru a putea vedea obiectul care se ţinea după el.

Şi *era* un obiect mare în raza de acţiune. Asta era tot ce putea spune.

Ceea ce vedea nu avea sens. Strălucea în locurile unde lumina albă aspră a stelei o prindea şi... Nu, *era* un asteroid la urma urmei. Forma era mai regulată şi ovală decât bucăţile fragmentate obişnuite şi nu se rotea şi rostogolea aşa cum făceau de obicei asteroizii cei mari, dar...

Oh. Nu, asta nu se poate întâmpla.

În felul acela de a gândi lucrurile în afara contextului, Beviin avu pentru un fragment de secundă o iluzie ilogică: creierul îi spuse *explozie*, *resturi*, *pregătire pentru impact*. Aproape că se lăsă în jos, înainte să realizeze că bulgărele masiv de stâncă urma un curs la fel ca o navă de război.

---

[14] Mandallian Narcolethe – era o băutură alcoolică foarte puternică. Produsă de către Giganţii Mandallian de pe Mandallia, o planetă din Sistemul Mandalore de pe Inelul Exterior. Narcolethe a devenit faimoasă de-a lungul Inelului Exterior pentru nivelul ei de potenţă, şi mulţi credeau că era bună chiar pentru a alimenta navele.

[15] *Net'ra gal* – bere neagră.

Fără să gândească aproape, el îşi trecu vizorul pe mărire maximă şi văzu o stâncă cenuşie colţuroasă cu benzi neobişnuit de regulate din material lucios negru precum minereurile vulcanice sau materie sticloasă neagră. Atârnându-i pe burtă, aproape ca mustăţile unui vaban de râu îngheţat, erau câteva excrescenţe ca nişte ramuri strălucitoare stacojii şi albastre, unele având ataşate de ele păstăi purpurii ţuguiate.

Păstăile păreau cam de dimensiunea unei nave X-interceptor.

Beviin deschise legătura de comunicaţii din cască.

— *Mand'alor*, spuse el. Conectează-te la circuitul meu video.

— O văd bine de aici. Vocea lui Boba Fett era perfect calmă. De fapt, pot vedea mai multe...

— Ăstea navighează.

Acum, pe legătură, era vocea lui Briika. Toate căştile şi sistemele lor se conectaseră şi distribuiau datele.

— Asta este o flotă.

— Am mai văzut flote înainte.

— Nu ca asta, *Mand'alor*.

— Nu ştim dacă este ostilă sau sunt doar cargouri în trecere...

Beviin, făcând ceea ce fusese antrenat să facă toată viaţa, fără întrebări sau argumente, să alinie în formaţie cu ceilalţi luptători pentru a flanca *Sclav 1*.

— Dar nu este în *Marea carte Mando a navelor de război prietene*, deci nu este cazul să ne prindă cu *kut'ike* [16] în jurul gleznelor, nu?

O formaţiune de luptă era, de obicei, formată din patru *Gladiatori* legaţi de un *Hăitaş*. Totuşi, această escadrilă pestriţă se grupă împreună, automat şi fără cuvinte. Beviin văzu clipind aproape simultan pe ecranul căştii pictogramele armelor tovarăşilor săi. *Sclav 1* avea deja rachetele, torpilele şi tunul fixate pe nava din avangardă. Nu, nici Fett n-ar fi prins cu pantalonii în vine.

---

[16] *Kut'ike* – pantaloni

Celelalte nave asteroid, aliniate în spate, erau vizibile acum, atât pe scanere cât şi în raza vizuală. Cea din stânga încetini şi se desprinse din linie, îndreptându-se către escadrila *Mandaloriană*.

— Uşurel, zise Fett. Să le vedem albul ochilor...

Se auzi pufnetul lui Cham.

— Ar fi bine *să aibă* ochi.

Nava conducătoare – dacă asta era – s-ar fi întins de la un capăt al graniţei fermei lui Beviin până la celălalt. Era un monstru în toate sensurile cuvântului şi, cu atât mai rău, era pur şi simplu de nerecunoscut ca navă. Semnalul audio din cască făcu un clic când Fett începu să emită.

— Nave neidentificate, acesta este *Sclav Unu*.

Fett ar fi trebuit să fie neliniştit, se gândi Beviin, dar nu era niciodată vreo urmă în glas. Poate că, după ce i-ai supravieţuit lui Sarlacc[17], nimic nu te-ar mai putea speria vreodată.

— Nu am niciun cod de transponder pentru voi. Identificaţi-vă.

Se auzi o linişte uşor şuierată şi Beviin nici nu se aşteptase la altceva. Care dintre ele va răspunde? Atenţia i se muta între scanarea din cabină şi vidul de dincolo de fereastra navei, acum fiind amândouă pline de ţinte care nu puteau fi decât o flotă de nave. Niciun fenomen natural nu s-ar comporta cu atât de mult scop. Îşi strânse degetele în jurul manşei de control şi îşi roti degetul mare peste bila care făcea să tragă unul sau toate cele patru tunuri. Dacă ar putea face mai mult decât o zgârietură acelei flotei, ei bine, va distruge tot ce va putea.

De ce presupun automat că sunt ostile?

De ce nu am sunat acasă să vorbesc cu Medrit când am avut şansa? Ştiam că nu voi muri niciodată în somn, dar n-am crezut că se va întâmpla aşa.

Deja pierduse numărul monstruoaselor nave. Ecranul scanarului era atât de plin de puncte de lumină etichetate *Neidentificat* că nu ar putut pune un ac între ele. Vidul

---

[17] Sarlacc – monstrul de pe Tatooine în gura căruia căzuse Fett.

spaţiului ce umplea fereastra de oţel transparent era presărat cu stele de lumină reflectată, ca şi cum ar fi apărut deodată o galaxie nouă.

Norul de obiecte – de nave – era în curs spre Belkadan.

— *Mandalorieni*, spuse o voce familiară prin comunicator. Am venim să vă eliberăm pe voi şi întreaga voastră galaxie de erezia tehnologiei şi să vă învăţăm respectul pentru *Cei Mari*.

— Udelen, spuse Beviin.

— Sunt Nom Anor, executor, iar ceea ce vedeţi este avangarda flotei Yuuzhan Vong. Ne-a luat zeci de ani pentru a ajunge aici, iar acum galaxia voastră va fi reformată. *Transformată*.

Beviin îl auzi pe Fett inspirând uşor. Venind de la el, era un strigăt de surpriză.

— Cred că unii ar putea dori să discute mai întâi despre asta. Armele lui Fett erau încă fixate pe ţintă. În funcţie de ceea ce vrei să spui prin *reformată*.

— Puteţi numi asta o invazie. Şi aveţi privilegiul de a fi printre primii *infideli* martori la sosirea noastră.

Beviin ezită o secundă, nesigur dacă să deschidă focul sau să aştepte ordinele lui Fett. Da. Într-adevăr *era* o nouă galaxie care venise în vizită. Se strădui să priceapă. Prin legătura deschisă, era auzibilă respiraţia tuturor şi părea grăbită, superficială... Temătoare.

— Fett, urmează aceste coordonate şi intră în nava mea. Vă vom arăta viitorul galaxiei voastre şi ce rol veţi juca în realizarea acestei transformări atât de necesare.

Răspunsul lui Fett ar fi fost în mod normal o salvă de tunuri ionice bine ţintite şi o evadare rapidă. Nimic nu se schimbă şi nu se încărcă pe afişajul interconectat. Beviin îl auzi înghiţind înainte de a răspunde.

— Atunci, îmi voi lăsa trupele să aştepte întoarcerea mea în siguranţă.

— Nu e nevoie să intraţi cu toţii, sunt de acord. Şi vei garanta pentru ei.

— Având în vedere dimensiunea flotei tale, ce ar putea face, oricum, câteva nave mici?

— *Mand'alor*, te voi escorta, îl întrerupse Beviin.

Nu planificase şi nu gândise asta. Se auzi pe el însuşi reacţionând. *Ne grupăm în spatele lui Mand'alor*. *În felul* a*cesta supravieţuim*.

— Te voi urma înăuntru.

— Când aflu ce înseamnă *înăuntru*, zise Fett, atunci o s-o faci.

Beviin întrerupse alimentarea armelor şi roti *Gladiatorul* în spatele lui *Sclav 1*, în timp ce nava se îndrepta către nava de război în formă de rocă cicatrizată uriaşă.

— *Ke'pare*[18], şopti el în comunicator.

Fett nu vorbea *Mando'a*[19], dar nici aceşti Yuuzhan-oricine-erau nu o făceau. Aproape niciun *aruetii*[20] nu o făcea.

— *Ke baslana meh mhi Kyrayc.*[21]

Ştiau ce şi când să facă. Era adânc întipărit în ei prin antrenament îndelungat. Asteroidul cenuşiu deveni un lanţ muntos care îi umplu câmpul vizual în timp ce zbura în nava de război printr-o deschidere asemănătoare unei gurii, la o distanţă sigură în spatele motoarelor lui *Sclav 1*.

— *Oya*, răspunse Suvar. Du-te. Şi rămâneţi în viaţă.

Cuvânt amuzant, *oya*. Se adapta la orice situaţie. *Oya*. Beviin îl folosi pentru curaj. Avea senzaţia că încă nu văzuse nimic.

* * *

Nom Anor: cala de andocare a miit ro'ik[22].

---

[18] *Ke'pare* – aşteaptă

[19] *Mando'a* – limba Mandaloriană

[20] *Aruetii* – non-Mandalorian

[21] *Ke baslana meh mhi Kyrayc* – Aşteptaţi, şi plecaţi dacă noi nu supravieţuim.

[22] *Miid ro'ik* – principala navă de război a Yuuzhan Vong creată prin bio-inginerie şi având puterea unui Distrugător Stelar de Clasă Imperial

Războinicii se întreabă dacă *Mandalorienii* sunt droizii pe care îi folosesc infidelii. Se aglomerează în jurul micii nave de luptă şi se uită la figurile metalice care ies afară. Ar putea, la fel de bine, să fie, pentru că par să aibă surprinzător de puţin spirit de luptător în ei pentru nişte soldaţi profesionişti; noi ne-am fi luptat deja.

Cu toate acestea, sunt sabotori excelenţi. Sper că Fett va evita să-şi folosească propulsorul cu jet. Războinicii s-ar enerva să vadă o combustie artificială – prima monstruozitate. Sunt deja dezgustaţi că i-am lăsat pe aceşti *Mandalorieni* infideli să-şi aducă maşinile în această *miit ro'ik* şi nu le-a placut faptul că am utilizat comunicatorul infidel, dar eu sunt un Executor şi ei nu îndrăznesc să mă contrazică.

Nu văd chipurile acestor infideli, dar ştiu că sunt uimiţi de perfecţiunea pe care o văd. Fett se uită peste tot, studiază totul, dacă e să mă iau după mişcările capului său. Am auzit că are cicatrici impresionante: dar că au fost doar un accident. Lacheul său, Beviin... îşi urmează stăpânul.

Ar putea să se încadreze bine în ordinea naturală a lucrurilor, până la urmă.

* * *

Nava de război miit ro'ik a Yuuzhan Vong.

Beviin nu putea fi auzit în afara căştii, dar tot şoptea în timp ce mergea de-a lungul coridorului animat în spatele Fett către inima navei.

— Cum aş fi putut şti cine era?

— Nu ai fi putut.

Barve[23] ăla urât de Udelen – Nom Anor – a păcălit pe toată lumea. Cum şi-a putut deghiza chipul mutilat era un miracol. Fett putea vedea acum adevărata lui faţă.

— Şi este mai bine că am aflat cu ce avem de-a face decât să fim surprinşi ca restul galaxiei.

— Treaba asta nu o să fie la fel de bună ca vechiul spectacolul cu marionete Sith şi Jedi, nu?

— Nu ştiu. Tot ce contează este să iasă ceva bun pentru *Mandalorieni*.

Fett nu dezvoltă subiectul. Nu acolo. *Mirosea* problemele la fel ca tatăl său, şi aşa ceva nu *mirosise* niciodată. Nava în sine era destul de rea: cu toată culoarea vibrantă de pe fiecare suprafaţă şi membru al echipajului, era ca şi cum ai fi fost într-o peşteră împuţită infestată cu vermi necunoscuţi. Nu se putea vedea niciun perete etanş de duroţel neted, fără pată, sau piese normale, liniştitoare, de inginerie, bine unse.

Da, avea un miros distinct, mirosul de pădure umedă şi buruieni uscate pe plajă şi un iz de sânge. Era ca şi cum ai fi în stomacul cuiva. Era ca şi cum ai fi din nou în Sarlacc.

Şi mai era mirosul lui Udelen când l-a cunoscut pe portul spaţial Keldabe.

Nu am prevăzut asta. Ar fi trebui să o fac. Şi acum ştiu... Poate că aceasta este cea mai bună poziţie în care mă pot afla.

Fett rulă fiecare dispozitiv de înregistrare şi analiză din casca lui în timp ce mergea prin navă, de la radarul penetrant până la imagini termice. Din când în când se oprea şi atingea... nu, nu pereţi etanşi, ci ziduri. Nu putea să scape de ideea de pereţi stomacali. Îşi trecea vârfurile degetelor de-a lungul lor, prefăcându-se uimit şi curios, apoi transfera discret orice urme organice pe care le lua pe mănuşi într-una dintre pungile de la curea.

---

[23] Barve – era un animal mic, cu şase picioare, crescut pentru carnea sa. Reputaţia lor de murdari a făcut ca cuvântul barve, sau adjectivul barvy, să fie folosit în toată galaxia ca o insultă. Insulta a predominat în special în rândul vânătorilor de recompense. Insulta era folosită şi pentru a eticheta Jedi afectaţi de psihoza forţei, oamenii numindu-i „barve Jedi”.

— Probe, spuse el încetişor. Orice lucru mic, orice fărâmă pe care o poţi fura, bag-o în buzunar. Bine?

— Am înţeles, spuse Beviin.

Ceea ce avea nevoie înainte de toate, era o bucată din invadatorul Yuuzhan Vong care mergea înaintea lui, cu o chestie asemănătoare unui şarpe înfăşurată pe un braţ. Era vie.

— Animal de companie? întrebă el.

Jabba ţinea mereu nişte animale sălbatice ciudate care îl amuzau. Poate că Yuuzhan Vong făceau la fel.

— Unul familiar?

— O armă, spuse Nom Anor. O scutură de pe braţ c-un singur gest elegant; se înţepeni imediat într-o tijă înainte de a se zvârcoli înapoi într-o înfăşurare şi a aluneca înapoi pe braţul executorului. O armă vie numită *amfistaff*.

Fett făcuse afaceri cu cele mai rele forme de viaţă şi niciodată nu părea să conteze, în vreun fel, cine conducea galaxia. Vieţile mici continuau în vegetaţia socială, ca o căutare sumbră a supravieţuirii zilnice, iar puterea plutea la vârf şi era utilizată greşit şi golită de avantaje. Fett doar îşi lua partea şi se mulţumea să trăiască după propriul său cod, pentru că era un om practic şi ştia ce putea şi ce nu putea schimba în galaxie. Dar Yuuzhan Vong păreau să creadă că nu exista ceva ce ei să nu poată schimba. Nom Anor, dezbrăcat de deghizarea sa umană şi de costumul său negru de afaceri, umbla mai departe arătându-i tehnologia organică cu o mândrie vecină cu aroganţa şi trecând foarte uşor peste asta.

— Am fost printre voi, infidelii, optsprezece ani, spuse el. Nu am găsit niciodată o cultură pură, cu tehnologie complet organică.

Beviin mormăi, auzit doar de către Fett.

— *Aruttetii*. Atunci nu mai suntem cei mai buni amici ai săi.

— Facem tot posibilul, îi spuse Fett lui Nom Anor. Va trebui să ne înveţi cum să facem lucrurile corect.

În timp ce se plimbau încet prin navă, Beviin părea să se împiedice şi să se sprijine din când în când de câte un zid sau să ridice câte ceva neimportant de pe podea. *Băiat bun*.

— O să o facem, spuse Nom Anor.

Războinicii îi deschideau o cărare largă.

— Deci, eşti ofiţer superior. *Investighează, înregistrează, înţelege*. *Informaţiile îţi vor salva viaţa, mai devreme sau mai tarziu.* Comandant?

— Sunt din casta intendentă, spuse Nom Anor. Un executor. Cei din casta mea sunt administratori. Asta mă face superior în ierarhie unui războinic.

Era ca şi cum Yuuzhan Vong şi-ar fi propus să întocmească o listă de lucruri pe care *Mandalorienii* le găseau respingătoare şi apoi le turnau acestora pe gât pentru a-i face să înţeleagă cât de străini erau. Un birocrat şi spion, fiind deasupra unui soldat, uitându-se de sus la un soldat...

Fierfek[24], barve nici măcar nu avea nas. Fett se uită la războinicii printre care trecea. Erau acoperiţi cu cea mai nepractică armură pe care o văzuse vreodată, literalmente împachetaţi din cap până-n picioare, cu proeminenţe uriaşe, sălbatice, asemănătoare cu ghearele pe umeri şi genunchi, încheieturi şi chiar pe spatele picioarelor. Nu se aşezau niciodată la datorie, asta era sigur. Când trecu pe lângă un soldat, ceea ce Fett crezuse că era o decoraţie stacojie strălucitor şlefuită pe piept, se mişcă deodată. Era un gândac, un gândac imens.

Fett trecu la proiecţia vocală. Nu era momentul să fim pedanţi cu privire la diferenţele culturale.

— Din ce-i făcută armura aceea?

— Nu este făcută, spuse Nom Anor. Este bio-inginerie. Un crab *vonduun* viu, iar tehnologia este nimic pe lângă el. Blasterele nu pot pătrunde prin cochilie.

Haide, spune-mi toate secretele. Dacă voi supravieţui...

---

[24] *Fierfek* – un jargon în Huttă care însemna blestem, blestemaţi,

— Ar aduce un preţ bun.

— Şi ar ucide pe oricine, în afară de războinicul pentru care a fost crescut.

— Deci, nu ai venit până aici ca să vinzi aşa ceva.

Poate că Nom Anor zâmbise când îşi întorsese capul pentru a arunca o privire spre Fett, dar cu o faţă mutilată ca a lui, era greu de spus. Gura i se fixă într-un rictus permanent de rânjet fără umor, lipsit de buze.

— Am venit să revendicăm această galaxie şi să o colonizăm. Am spus invazie, nu?

Erau milioane de planete în galaxie şi cineva întotdeauna invada şi coloniza pe altcineva. Era inevitabil. Dar Fett nu întâlnise pe nimeni înainte care să aibă idei despre preluarea întregii galaxii, cu excepţia cazului în care-l punea la socoteală pe Palpatine.

— Şi crezi că noi te vom ajuta să o faci.

— Nu aveţi de ales.

— Va trebui să vă luptaţi cu fiecare lume în parte în această galaxie, şi ştii bine asta. De ce ne-aţi mai recrutat dacă aţi crezut că o puteţi face singuri?

— Ceri mai multe credite?

Mult ne-ar mai ajuta creditele, dacă veţi reuşi să faceţi ce vreţi.

— Poate.

— Încerci să mă şantajezi?

— Îţi spun că este mai uşor să o faci cu noi decât fără noi.

— Ai fost plătit.

— Nu este destul.

— Nu eşti în poziţia de a negocia.

— Ba cred că sunt.

Îl auzi pe Beviin ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia. Fett îl putea vedea, cu braţele uşor depărtate de corp, şi putu vedea de asemenea unde îşi direcţiona scanarea vizuală din pictograma comună a propriei sale căşti. Beviin verifica unde era prora navei. Fett reveni la legătura închisă.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta.

— Doar verificam.

— Doar *recce*[25].

Erau cazuri când trebuia să lupţi pentru a ieşi din probleme şi cazuri când discutai pentru a scăpa. Supravieţuire însemna să afli cât mai multe despre inamic. De altfel, erau aceste creaturi un duşman mai rău decât un imperiu Sith sau o republică Jedi? Făcuse afaceri cu alţii mai răi. În momentul acesta, ei încă erau clienţi, dar doar atât. Se putea scoate ceva de la ei.

— Vreau să ştiu exact ce vrei de la noi, spuse Fett, mişcându-şi încet privirea de la stânga spre dreapta şi înapoi în timp ce mergea.

Senzorii din căutătorul său de distanţă şi radarul penetrant creau un plan tridimensional mai detaliat cu fiecare scanare. Un scaner medical şi o sondă minieră ar fi putut face o treabă mai bună, totuşi.

— Şi ce vrei de la galaxie?

Nom Anor se opri la o deschizătură zdrenţuită în perete şi îi invită în interior.

— Am crezut că am clarificat acest lucru. Predare şi ascultare.

Poţi visa, nenorocitule.

— Fii mai clar.

— Vom curăţa galaxia de tehnologie şi o vom înlocui cu a noastră. Tehnologie organică. Tehnologie vie. Fără maşini, fără combustie artificială, fără artefacte. Astea sunt, veţi înţelege, abominabile şi o insultă faţă de *Cei Mari*. Faţă de zeii înşişi.

Fett avu brusc imaginea unui costum de crab crecând pe el. Nu, asta nu avea să se întâmple.

— Şi rolul nostru în această mare schemă?

— Adunarea informaţiilor şi o muncă mai subtilă, când vom avea nevoie.

Fett încă nu ştia clar ce însemna pentru Nom Anor *tehnologie organică*. Unele specii o folosiseră puţin, dar nu asemăna deloc cu ceea ce vedea, mirosea şi auzea acum:

---

[25] *Recce* – recunoaştere, examinare

fiinţe groteşti închise într-o carcasă de crab viu, animale care erau arme, planete în miniatură care erau nave.

— Arată-mi, spuse Fett.

Cum se numea un spaţiu închis într-o navă Yuuzhan Vong? O cabină, un compartiment, un hangar? Intrară într-o cameră care părea pentru Fett ca un stomac. Poate că pereţii erau înţesaţi cu noduri strălucitoare, mişcătoare, asemănătoare cu gândacii, dar el nu putea îndepărta această analogie. O altă figură bizară – un războinic, posibil, dar poate din altă specialitate sau casă dacă ţineai cont de lipsa armurii cu gheare – ghemuit pe punte, cu braţele împreunate peste cap. Când se mişcă, se văzu un fel de armură, ca un guler, la baza gâtului. Dar necazul când priveai ceva pe care nu-l recunoşteai îndeajuns, era că se schimba brusc contextul şi perspectiva, şi puteai vedea ceea ce era cu o claritate şocantă. Fett îşi dădu seama că nu se uita la un Yuuzhan Vong.

— Ce dracu' i-ai făcut? întrebă Beviin.

Era un bărbat uman, mai mult sau mai puţin.

Partea dinspre ceafă a pielii gâtului său era acoperită de noduri de culoare roz, care arătau la prima vedere ca nişte vertebre noduroase care dispăreau sub o cămaşă gri grosolană, dar la o privire mai atentă semănau mai mult cu pietrele. Era greu de spus ce vârstă avea sau de unde venea; pielea vizibilă era măslinie şi netedă. Capul îi era ras. Dar era uman, sau humanoid, în orice caz.

Nom Anor se uită în jos la individ cu un interes detaşat.

— L-am luat pe acest prizonier de pe Ter Abbes. Implantul de *yorik-kul* este unul experimental, o tulpină nouă.

Prinse umărul bărbatului cu o mână şi îl smuci, ridicându-l pe jumătate, astfel încât capul i se lăsă înapoi de parcă era beat. Obiectul pe care Fett îl crezuse guler, o armură pentru gât, era aceeaşi masă roz osoasă – ca nodurile de pe ceafa prizonierului. Cu nodurile se aliniau nişte încreţituri. Fett văzu brusc nodurile de la capetele

proiecţiilor de pe guler cum trec lin prin gâtul prizonierului, şi asta era una dintre acele imagini pe care, de obicei le alungi din minte în momentul în care se formează. Omul nu părea să simtă durere. Ochii îi străluceau şi erau fixaţi într-un punct aflat la mică depărtare. Fett se concentră să rămână detaşat, chiar dacă miezul animalic din el era revoltat şi îi spunea fugă de acolo.

— Ai de gând să explici asta?

— Este un coral, spuse Nom Anor. Colonizează corpul şi ne permite să controlăm captivii şi să-i transformăm în sclavi productivi. Acest exemplar era puţin diferit aşa că formatorii noştri constată cum *yorik-kul* se adaptează la el. Procesul este... incomplet.

— Şi asta aveţi în minte pentru întreaga galaxie, nu-i aşa? *Nu spune niciun cuvânt, Beviin.* Pentru noi toţi.

Ochii lui Nom Anor săgetară peste viziera lui Fett. Arătau în continuare ca nişte rămăşiţe prinse de un om, Fett se gândi la cuvântul *cyborg* şi cât de ironic era asta pentru o specie care considera maşinile abominabile. Abominabil – un cuvânt religios. Şi el nu avea încredere în culte la fel cum nu avea încredere în politicieni şi contabili.

— Nu neapărat ca sclavi, spuse Nom Anor.

— Bun. Pentru că va fi dificil să-i convingi.

— Unii vor vedea adevărul şi vor deveni Yuuzhan Vong.

— Şi cei care nu? Lasă-mă să ghicesc.

— Vor fi Yuuzhan Vong sau vor fi morţi.

Acesta fu momentul în care Nom Anor încetă să mai fie o afacere neplăcută şi deveni ceva ce Fett nu văzuse cu adevărat înainte: o ameninţare pe care s-ar putea să nu o poată rezolva singur. Era ca şi cum executorul se schimbase în faţa lui, transformându-se subtil dintr-o faţă ascunsă, desfigurată, agravată de puţinele sale vestigii de normalitate, în ceva total străin pe care trebuia să-l poată ucide. Devenise ceva personal pentru moment, şi asta era o anatemă.

Trucul era să înţelegi inamicul fără să te identifici cu el. Acum trebuia cerut preţul cel mai mare. Ştia exact ce trebuia să ceară.

— Atâta timp cât lucrăm pentru tine, spuse Fett, laşi sectorul Mandalore în pace.

Nom Anor privi viziera lui Fett şi Fett îl privi la rândul lui, cu casca lui înregistrând, chiar dacă executorul nu putea şti asta. Faţa creaturii era un coşmar, un cadavru de pe câmpul de luptă: lipseau nasul şi buzele, lăsând o gaură în centrul feţei, aşezată deasupra dinţilor care erau la fel de umani ca ai lui. Pielea lui era a masă de cicatrici strâmbe, dar regulate şi tatuaje complicate. O creastă groasă osoasă sau un ţesut cicatricizat – Fett nu era sigur care dintre ele – se întindea de sub orbitele ochilor înfundaţi până la spatele capului fără păr, cicatrizat şi tatuat.

Erau doar ochii şi dinţii. Erau complet umani, ca şi cum cineva era prins într-un costum monstruos şi încerca să iasă. Imaginea se formă aproape ca o suprapunere peste o diagramă holografică. Fett îşi imagină brusc cun ar fi putut arăta Nom Anor cu nasul, gura şi pielea obişnuită. Îşi imagină cum ar fi arătat războinicii: pentru că aceşti invadatori aveau cu toţii aceleaşi feţe groaznice. Se automutilaseră în mod deliberat.

Fierfek. Dacă fac asta cu ei înşişi...

— Încă încerci să negociezi cu mine, spuse Nom Anor.

— Acesta este preţul meu. Creşte atunci când aflu că un client nu a fost complet onest cu mine.

Ca faptul că nu ai menţionat o invazie galactică.

Fett era cel care cumpăra acum: totuşi, el cumpăra *timp*.

— Va trebui să lupţi pentru fiecare metru de pământ. Mii de specii gânditoare, nenumărate lumi şi fiecare va lupta. Ai nevoie de noi. Chiar şi numai pentru a ne ocupa de Jedi.

— Şi te-aş putea ucide chiar acum, desigur.

— Sunt doar un om. Clanurile vor găsi imediat un nou *Manda'lor*, apoi vor lupta. Tu alegi.

Beviin mormăi iritabil:

— Mulţumesc, *'Alor*[26].

Prizonierul începu să gemă incoerent şi se scurse înapoi pe punte, în convulsii, cu ochii daţi peste cap. Nom Anor îl privi cu o aparentă fascinaţie, fără să facă nicio încercare de a-l ajuta, şi pentru o secundă Fett se gândi serios să-şi scoată blasterul şi să-i curme nenorocitului suferinţa. Decise, însă, că nu este treaba lui, deşi ştia, de asemenea, că va regreta pentru tot restul vieţii că nu a făcut-o. În compartiment intră un alt Yuuzhan Vong, la fel de tatuat şi mutilat ca Nom Anor, dar purtând o mantie căptuşită de culoare cenuşie-cărbune – în lipsa unui cuvânt mai bun – care părea să-i fie capsată în carne de la umeri la scalp. *Ăstora le place durerea*. Fett putea să strângă dinţi şi să accepte, dar una era rezistenţa şi altceva era dragostea bolnavă, tulburătoare pentru durere; iar durerea părea că face parte din modul de viaţă Yuuzhan Vong.

Văzuse destul. Sau cel puţin aşa credea.

Noul Yuuzhan Vong se aplecă asupra prizonierului prăbuşit pe podea şi apucă strâns gulerul de coral ca să i-l scoată din gât. Captivul părea mort.

Fett era sigur acum că înţelegea ce înseamnă *morţi*.

Beviin, stând cu pumnii pe şolduri şi aparent impasibil, înjură furios în intimitatea comunicatorului căştii.

— Vreau să vânez până la ultimul băiat-crab din galaxie, mormăi el.

Beviin era de obicei, cel mai comod bărbat, iar veninul din vocea lui îl surprinse pe Fett.

— Fie că vei încheia vreo afacere sau nu, *Mand'alor*.

Două creaturi ciudate cu cicatrici şi tatuaje mult mai puţin exotice decât Nom Anor sosiră cu un nou prizonier, un bărbat subţire Twi'lek, trecut de vârsta mijlocie, şi care era îngrozit, luptându-se, urlând. Fett nu era ipocrit, dar codul său de onoare spunea să ucizi curat şi durerea să fie

---

[26] *'Alor* – şef

un efect secundar, nu un hobby. Se întâmplă rapid: cei doi îl ţinură jos pe Twi'lek şi creatura cu mantia capsată, pur şi simplu înfipse *yorik-kul*-ul – care fusese rupt de pe victima moartă – în sternul noului prizonier, atât de tare încât nodurile i-au rupt pielea gâtului, lăsându-l gâfâind şi sufocându-se. Şocul chirurgical ar fi trebuit să-l omoare dar, cumva, băieţii-crab – Beviin avea darul de a denumi un abuz atât de bine executat – îl puteau ţine în viaţă.

Fett se hotărî să nu se uite la Beviin ca să nu îl stârnească. Îl auzea scrâşnind din dinţi şi înghiţiţi cu greu. Dacă Beviin se hotăra să înceapă să rezolve lucrurile cu blasterul pentru o singură victimă, vor fi cu mult mai multe victime în sistemul Mandalore care vor plăti preţul.

— Uşor, Goran, şopti el în legătura din cască. *Fierfek, niciodată nu i-am folosit prenumele.* Ai timp pentru asta mai târziu.

Fett nici măcar nu-şi putea imagina durerea. Acum ştia că-i dispreţuia pe Yuuzhan Vong, nu pentru aparenta austeritate şi brutalitate, ci pentru îngăduinţa lor lacomă pentru perversiuni. Era, în felul ei, la fel de slabă ca beţia şi dependenţa de sclipstim[27]. De asemenea, îl dispreţuia pe Nom Anor pentru teatrul crud menit să-i arate ce s-ar putea întâmpla pe Mandalore dacă nu se va conforma. *Ameninţările tale mă vor motiva mai mult*.

Nom Anor se gândi la preţul lui Fett cu o încetineală vizibilă.

— Sectorul Mandalore nu va fi atins, spuse el.

Mincinosule. Veţi roi de-a lungul galaxiei şi când vă va conveni, veţi reveni pentru noi. Ai trăit printre noi în minciună timp de optsprezece ani, aşa că nu este decât o altă minciună rostogolită de pe limba ta...

Fett îşi înghiţi repulsia.

— Atunci, pornind de la asta, am încheiat afacerea.

---

[27] Sclipstim – era o varietate potentă de drog scoasă din minele de pe Kessel. Îi dădea consumatorului o scurtă, dar plăcută, potenţă telepatică şi o stare mentală elevată.

Şi eu sunt mincinos, pentru că de fapt nu avem niciuna.

Nu, Fett îşi ţinea cuvântul. Pentru el conta să-şi exprime cu atenţie acceptarea, ca să-i poată contracara pe aceşti monştri la fiecare pas şi să-şi păstreze sentimentul de onoare. Cuvântul meu este o obligaţie şi tu mă minţi. Beviin întinse mâna şi ridică un fragment de coral viu care se rupsese din prizonierul mort. O făcuse întâmplător, ca şi cum aduna lemne de foc.

— Următoarea voastră sarcină va fi să ne furnizaţi o zonă de aterizare pe Birgis, spuse Nom Anor.

Îi dădu lui Fett un datacard, probabil îl durea asta: *tehnologie murdară*.

— Iată datele de recunoaştere pe care tocmai le-am primit, într-un format pe care îl puteţi utiliza. Am putea pur şi simplu să distrugem suprafaţa de pe orbită, deoarece planeta va fi, oricum, remodelată şi reproiectată la cerinţele noastre, dar dorim să-i luăm vii pe locuitori, ca să lucreze pentru noi.

— Când? întrebă Fett.

— În cinci zile.

— Atunci ar fi bine să ne mişcăm.

Era greu să nu mergi hurducat pe coridorul acela ca un esofag. Beviin mergea alături de el, cu mâna pe punga de la centură ca şi cum îi proteja conţinutul. S-au despărţit în zona calei de andocare şi s-au dus către navele lor, urmăriţi de războinicii Yuuzhan Vong tăcuţi, o pădure grotească de spini cu şerpi agăţaţi de ei, viitorul negru, rece, al galaxiei şi, deodată, tot ceea ce el detesta. Beviin porni propulsorul ionic al *Gladiatorului*. Războinicii blindaţi se dădură înapoi; unul rămase pe loc şi privi, cu braţele încrucişate peste piept. Fett atinse consola lui *Sclav 1* şi nava de tip *Firespray* prinse viaţă cu un urlet în creştere care se stabiliză într-o notă constantă. *Gladiatorul* se ridică la câţiva metri de punte şi dădu înapoi. Beviin îl aştepta să facă manevre.

— Tu primul, spuse Fett. Avem ceva de făcut.

— Doar nu poţi crede că sunt serioşi în legătură cu afacerea.

Beviin îi era loial lui *Mand'alor*, întotdeauna un *Mando'ad*[28] tradiţional, dar asta însemna, de asemenea, că îşi rezerva dreptul să-i spună şefului său că *putea să şi-o bage undeva* dacă acesta ar fi făcut o alegere vizibil sinucigaşă.

— Nu după ceea ce am văzut.

Fett manevră *Sclav 1* manual spre deschiderea neregulată care trecea drept trapa principală.

— Nu. Nici eu, şi hai să presupunem că ei ştiu asta.

— Dacă ştie câte ceva despre *Mando*, trebuie să-şi dea seama că noi suntem diametral opuşi faţă de băieţii-crab.

Beviin părăsi cala, motoarele iluminând slab violet în timp ce prindea viteză. *Gladiatorul* arăta ca un oval aplatizat până când urcă abrupt, devenind brusc forma caracteristică a unei săbii trecute printr-un scut.

— Sclavi, sisteme de castă, zei nebuni – *shabuir*[29]-ul a spus că, fie eşti Yuuzhan Vong, fie mort.

— Îmi place armura mea aşa cum este. Metal rece.

Beviin părea că se străduie să sune mai degrabă dezamăgit decât plin de silă.

— Creditele nu mai contează. Oricum, nu va fi nimic de cumpărat într-o galaxie *vong'yc*[30].

— Ştiu asta. Aşa că le vom strica planul cel mare.

Niciun *Mandalorian* nu ar fi luat credite Yuuzhan Vong dacă ar fi ştiut ce sunt. Dar Fett făcuse afacerea şi acum trebuia să aleagă: să se întoarcă împotriva lor şi să lupte, aşa cum ar face restul galaxiei, sau să-şi folosească poziţia precară de avantaj pe care o avea pentru a le produce invadatorilor cât mai multe daune.

— Ce ai de gând? Va dura ceva timp să mobilizăm o întreagă armată pe Mandalore.

---

[28] *Mando'ad* – fiu sau fiică Mandaloriană

[29] *Shabuir* – o insultă extremă – "om de nimic", dar mult mai înjositoare.

[30] *Vong'yc* – plină de Yuuzhan Vong

— Şi vom avea multe victime dacă facem vreo mişcare înainte să ştim exact cu ce avem de-a face. Asta este o tehnologie pe care nu am mai văzut-o până acum.

— Stăm şi aşteptăm? Trebuie să fii...

— Ne-au păcălit. Acum îi păcălim. Jucăm cum trebuie şi părem că suntem de partea lor, şi în timpul ăsta adunăm informaţii până când vom şti suficient de mult pentru a-i lovi tare. Ne prefacem că ne angajăm pentru bani.

Fett nu ştia cât timp ar fi avut. Până la urmă, Yuuzhan Vong vor veni pe Mandalore pentru a o remodela ca pe orice altă lume a maşinilor vii şi sclavilor parazitaţi cum vor face cu celelalte planete. Era doar o chestiune de timp. Fett îşi scoase mănuşa stângă şi îşi trecu vârful degetelor peste materialul neted al consolei lui *Sclav 1*, una dintre puţinele părţi originale ale navei rămasă de pe vremea tatălui său. Reparaţie după reparaţie îi schimbaseră capacităţile aproape dincolo de recunoaştere, dar dacă Jango Fett ar reveni acum, el ar fixa scaunul pilotului într-o poziţie de şedere, ar verifica dacă consola are praf şi pete, ca de obicei, şi s-ar simţi ca acasă. Nu s-ar simţi acasă într-o galaxie înrobită, cu o singură cultură brutală care ar şterge orice urmă din moştenirea lui Jaster Mereel[31]. Fett îşi verifică vârful degetelor pentru a găsi praf. *Sclav 1* era imaculată. Nici ea nu arăta ceea ce era cu adevărat. Acesta avea să fie un mic război de înşelăciune. Spera că Nom Anor va aprecia ironia.

Beviin se gândea la asta.

— Încă nu putem lupta singuri cu crabii. Ce zici de Noua Republică? Vor avea nevoie de toate informaţiile pe care le avem.

— Nu pot avea încredere în ei. Nu l-am identificat pe Nom Anor. Aceste deghizări pe care le folosesc înseamnă că ei pot fi oricine.

— S-ar putea să trebuiască să avem încredere în ei.

---

[31] Jaster Mereel – a fost un bărbat uman născut pe planeta Concord Dawn de pe Inelul Exterior, mort cu 52 de ani înainte de Bătălia de pe Yavin.

— Le-am putea strecura datele pe care le avem acum. Să-i verificăm. Să o luăm pe ocolite.

— Şi dacă Noua Republică ne dă de gol, indiferent de motiv, şi vong-ii se răzbună pe Mandalore...

— ...atunci luptăm până la ultimul, sau mergem să găsim acele alte galaxii despre care Yuuzhan Vong spun că sunt acolo.

— Sunt prea departe.

— Şi moartea este prea definitivă. Aşadar, ar fi mai bine să câştigăm. Tatăl tău ar fi mândru de tine, *Bob'ika*[32].

Beviin era mai tânăr decât Fett, dar folosea forma numelui de copil a lui Boba. Uneori îl supăra pe Fett şi alteori nu. În momentul acela, era bine.

— Pentru un om care spune că nu-i pasă de nimeni altcineva, întotdeauna ai făcut ceea ce trebuia pentru fii şi fiicele *Mandaloriene* când a fost nevoie.

— Sunt *Mand'alor*. Doar asta este treaba mea.

— Desigur că este, spuse Beviin. Te cred.

Agresorii şi *Gladiatorii* care ocupau poziţii la punctul de întâlnire păreau patetic de mici. În spatele lor, valurile navelor Yuuzhan Vong pătau vidul. Era cel mai elocvent rezumat al şanselor pe care Fett îl văzuse vreodată: rău şi nici măcar nu merita să ţii socoteala.

Asta nu l-ar fi deranjat totuşi pe Jango Fett. Aşa că, nu-l deranja nici pe el.

* * *

Nom Anor: note despre asaltul asupra planetei Birgis.

Fett refuză să folosească *villips*[33] şi insistă să-şi păstreze comunicatoarele proprii. Regret că trebuie să păstrez această tehnologie infidelă. Nu mă aşteptam ca el şi mercenarii săi să le accepte, recunosc. Şi încercând să

[32] *Bob'ika* – diminutiv al lui Boba
[33] Villips – erau principala metodă de comunicare pentru Yuuzhan Vong

foloseşti doar *viliips*, fără *yorik-kul* sau crabi *vonduun*, oricum ar fi nesatisfăcător. *Mandalorienii* par să respingă cu hotărâre înrobirea de *yorik-kul*, ceea ce este ironic pentru o rasă a cărei istorie este plină jafuri, ocupaţie şi omoruri. Dar sclavia este ceva ce pare să-i bântuie: trebuie că a jucat un rol dureros în propria lor istorie. Evident, se tem de ea.

Totuşi nu se tem de moarte. Nu o îmbrăţişează, dar ei spun că trăieşti atâta timp cât cineva îşi aminteşte numele tău. Nu-şi scot niciodată căştile, aşa că nu pot să judec după expresiile lor, dar tonul vocii lor îmi spune că înlocuirea culturii lor cu a noastră va fi mai rea decât moartea pentru ei. Banuiesc că asta este cheia pentru a-i menţine loiali. Mandalore va rămâne neatins atâta timp cât voi avea nevoie de ei. Însă înrobirea va fi singura modalitate de a-i gestiona până la urmă.

* * *

Birgis: perimetrul portului spaţial, la o săptămână standard după invazia de pe Helska 4.

Beviin trebuia să recunoască că vong-ii ştiau ce au de făcut când era vorba să ocupe galaxii, dar nu păreau să le pese de nevoia de a fi invizibili.

Principalul port spaţial de pe Birgis – care pe această planetă mică servea atât nave civile cât şi militare – era cel mai evident atu pe care l-ar fi putut viza. Din punctul de observare din perimetrul îndepărtat, ascuns în iarba înaltă, putea vedea speederele de asalt care patrulau benzile de aterizare într-o agitaţie de lumini intermitente. Alţii nu aveau deloc lumini, dar erau nişte ţinte verzi detaliate în casca lui setată pentru vedere de noapte. Navele şi vehiculele militare erau un amestec complex al escadrilei ce avea bază aici şi a rămăşiţelor celor care au scăpat de flota de invazie neobosită şi s-au regrupat la faţa locului. Distrugerea acelor bunuri va fi cea mai grea sarcină pe

care Beviin şi-ar fi putut-o imagina. Fiind agent dublu, totul era bine până când trebuia să păstrezi iluzia lovindu-i în mod convingător pe cei care erau de partea ta. Mortal.

Iar Noua Republică nici măcar nu ştia că *Mandalorienii* erau acum aliaţii ei.

— Eu tot spun că ar trebui să lovim centrala principală civilă dacă vor o diversiune, mormăi Cham, proptindu-se într-un cot în timp ce stătea la adăpostul ierbii, calibrând un lansator portabil de rachete.

— Totuşi, ei plătesc. Este decizia lor.

Fett bătu cu palma o pungă de pe curea.

— O ocazie bună de a înmâna aceste date. Mai ales acum, când avem informaţii despre următoarele două misiuni. Ceva în baza cărora Noua Republică poate acţiona.

— Este ceva ce nu-mi place. Oamenii de aici nu vor fi prea docili.

— Ai o idee mai bună pentru a intra în contact cu Noua Republică cu Vong călare în spatele nostru?

— Nu, *Mand'alor*.

— Aşa că haideţi să arătăm ca un raid de comando credibil. Fett dădu semnalul de ocupare a poziţiilor. Încercaţi să nu ucideţi pe toată lumea până nu ştim dacă există vreun ofiţer pe care să-l putem contacta, şi lăsaţi o navă de luptă, sau două, intacte. A înţeles toată lumea? Cineva trebuie să scape de aici pentru a transmite datele.

Beviin ţinea un canal în legătură pentru a intercepta traficul vocal al Noii Republici. Evident, toate lucrurile trebuiau făcute corect: se aşteptau la o aterizare Yuuzhan Vong de genul celei care penetrase Inelul Exterior, cu bombardamente aeriene masive de magmă şi rocă arzătoare, urmate de trupe revărsate din ceea ce puteau fi descrişi doar ca nişte viermi gigantici. Factorul psihologic – navele şi armele care arătau ca nişte organe deformate în mod ciudat – lovea aproape la fel de tare ca puterea distructivă a flotei Vong. Putea auzi personalul de operaţiuni care trimitea avertismente timpurii către ambarcaţiuni şi nave de luptă din peste cinci oraşe din

emisfera nordică, adunând rapoarte despre navele de război inamice observate – şi bazele lumilor dinspre marginea galaxiei care încetaseră să răspundă la semnale. Avansul Yuuzhan Vong putea fi trasat de urma de staţii de comunicare tăcute pe care le lăsau după ei. Personalul de aici nu se aştepta, cu siguranţă, să găsească *Mandalorieni* care să se infiltreze în portul lor şi să preia reţeaua de controlul, totuşi.

Fett îşi sincroniză ceasul cu ceilalţi şase şi îngenunche din nou, lovind din când în când un control pe placa de pe antebraţ. Dinua continua să observe turnul de control. În timp ce îşi mişca încet capul, scanând, Beviin prinse lumina verde a traseului de urmărire aflată în linia de pictograme dintr-o parte a câmpului său vizual.

Briika făcuse o treabă bună antrenând-o pe fată. Fata era în acea perioadă incomodă dintre a deveni adult la treisprezece ani şi soţie la şaisprezece, dar cu siguranţă era un soldat perfect competent. Societatea *Mando* fusese întotdeauna aşa; dar Beviin se uita uneori la copii *aruetii* de aceeaşi vârstă şi simţea că la treisprezece ani era prea devreme să-şi asume acest tip de responsabilitate.

Şi, dacă i-ar fi spus asta, era sigur că ea l-ar fi lovit fără să gândească prea mult. Era la fel dură ca mama ei. El se întrebă ce soartă îl lovise pe tatăl ei şi decise să o aştepte să-i spună la timpul potrivit.

Cel puţin fusese în stare să-i trimită un mesaj lui Medrit. *Nu-ţi face griji. Nu este aşa cum arată. Stai cuminte*.

— Acum amintiţi-vă, spuse Fett. Vreau să văd o interpretare bună. Loviţi suficient de tare pentru a arăta convingător, dar nu-i omorâţi pe toţi, pentru că avem nevoie de cel puţin un supravieţuitor. Se opri şi Beviin îl auzi înghiţind. Treizeci de secunde.

Au numărat secundele pe cronometrul sincronizat proiectat în căştile lor. La cincisprezece secunde, Cham se lăsă pe un genunchi, îşi echilibră lansatorul de rachete pe umărul drept, apăsându-şi obrazul pe tub, mâna stângă

fixând ţinta. Avea obiceiul să-şi zbată uşor capul când număra, dar asta nu îi afecta niciodată ţinta. În sfârşit, capul lui încetă să se mai mişte timp de trei secunde şi o sclipire de foc galben reculă cu un sunet fâşâit de gaz. Câteva momente mai târziu, partea de sus a turnului spaţial explodă într-o minge de flacări albe care urcă pe cerul nopţii, aducând instantaneu, şi temporar, lumina zilei pe banda de aterizare. Fett nu trebuia să spună niciun cuvânt. Pe măsură ce resturile cădeau jos, şi vehiculele şi personalul se risipeau, *Mandalorienii* au început sprintul de sute de metri către clădirea principală, fiecare mişcându-se la câteva secunde distanţă şi luând trasee diferite, în timp ce Cham folosi lansatorul de rachete pentru a trimite cu sălbăticie o rachetă care străpunse un turn de apă, făcând un torent de apă să se reverse peste speederele parcate. Era mai greu decât părea să simulezi un atac atunci când toată viaţa ta nu ai făcut decât să ucizi eficient. Era deosebit de greu când ţinta credea cu adevărat că îi vrei morţi şi lupta cu puterea disperării. Beviin aruncă în aer o pereche de uşi de securitate de la complexul puternic iluminat şi îl urmă pe Fett, cu Briika şi Dinua pe urmele sale. Suvar şi Tiroc acopereau ieşirea şi un coridor care ducea afară, pentru a le proteja calea de evacuare. Au coborât pasajul principal până la pereche de uşi marcate cu semnele *Pericol de electrocutare*.

În mod normal, ar fi fost locul evident pentru a intra şi a face cât mai multe daune posibile – camera generatorului. De data asta nu a fost. Fett alergă mai departe şi ajunseră într-o intersecţie pe coridor unde îi întâmpinară focuri de blaster. Beviin sări înapoi şi profită de ocazie pentru a reîncărca.

— Bun. Cineva este acasă.

— Acum să-i determinăm să înceteze focul suficient de mult pentru a le explica că avem o misiune pentru ei.

Fett şi Briika ieşiră din locurile unde se adăpostiseră şi deschiseră focul. O altă grindină de fulgere alb-albastre

fierbinţi atinseră calota căştii lui Fett, adăugând o altă dungă neagră pe vopseaua verde.

— Dacă nu vor răspunde la uşă, trebuie să intrăm.

— Suntem buni la asta.

— Fără să-i omorâm.

— Asta-i partea penibilă.

Beviin scoase din buzunarul mânecii o holosondă şi o trecu cu grijă dincolo de colţul peretelui. Imaginea pe care o transmise în căştile lor arăta o bucătărie: mese, stive de tăvi metalice, câteva scaune ridicate, farfurii abandonate. Oamenii dispăruseră. Probabil fusese pauză de masă pentru piloţi. Fugiseră spre pista de aterizare pentru a putea lupta din aer. Cineva mai era încă acolo, totuşi. Văzu un moment de mişcare portocalie. Costum de zbor. Pilot. Piloţii puteau duce mesajul. Piloţii nu trebuiau răniţi sau paralizaţi prea tare pentru a putea zbura când atacau Vong.

— *Bob'ika*, lasă-mă să vorbesc cu el.

— Pot să fac asta şi singur.

— Cine are armură de duroţel şi cine are versiunea din *beskar*? Adică versiunea din *beskar* ce te poate apăra de o sabie de lumină?

— Dacă nimereşte o lovitură norocoasă, antichitatea aia fantezistă nu te va salva.

— Nu am înţeles niciodată de ce nu ţi-ai luat *beskar*, spuse Beviin. Dar să lăsăm asta pentru mai târziu. În trei...

Beviin sări în picioare şi alergă cât de repede putea spre focul de blaster. Se detaşă un moment, gândindu-se că Medrit ar înnebuni dacă l-ar vedea că-şi asumă un astfel de risc şi şi-ar face griji nu numai pentru fulgerul care îl lovi în placa toracică şi trimise aer cald în respiratorul din viziera lui. Adrenalina era un lucru minunat. El gândi asta chiar în timp ce se arunca asupra amestecului de braţe îmbrăcate în portocaliu şi fu asurzit de propria sa voce strigând:

— Lasă-l jos! Taci şi ascultă!

O armură se lovi de a lui. Dinua şi Briika aterizaseră deasupra lui. Era aproape în josul unei grămezi grele care încerca să liniştească pilotul.

— Daţi-vă jos, îl vom strivi...

— I-ai luat blasterul?

— Da.

— I-ai prins braţele?

Pilotul ţipă. Dinua apucase cu siguranţă ceva. Acesta era un truc pe care nu-l văzuse folosit destul de mult. Beviin se dădu înapoi şi trase pilotul într-o poziţie de şezut pentru a afla că, de fapt, era o *ea*, o blondă furioasă, cu părul ras şi, acum, cu o urmă pe pometul drept, care se transforma într-un ochi învineţit.

— *Mandalorieni*, scuipă ea. Voi luptaţi pentru chestiile alea? Mizerii de...

— Da, şi noi te iubim. Acum ascultă-l pe *Mand'alor*.

Beviin o întoarse pentru a-l privi pe Fett.

— Unde ţi-este casca? Ai de efectuat un zbor.

— De ce?

Pe o masă din apropiere era o cască şi avea să i se potrivească chiar dacă îi plăcea sau nu.

— Pentru voi?

— Ca să duci aceste date la cel mai apropiat post comandă, spuse Fett.

Scoase datacardul de la curea şi i-l ţinea prea aproape de chip, pentru ca ea să-şi poată focaliza privirea.

— Aveţi nevoie de aceste date despre Vong. Forma navelor, unele date bio şi două planuri de misiune care arată unde se îndreaptă, alături de ordinele de operare. Este tot ce am putut afla. Du-l la cineva care să ştie cum să-l folosească. Şi nu avem timp pentru priviri teatrale de tăcere uluită. Aşa că nu o mai face. *Deloc*.

Fett o ajută să se ridice şi îi introduse cardul în buzunarul de pe coapsa costumului. Ea avea ochii mari şi precauţi.

— Deci, de partea cui sunteţi?

— A noastră, spuse Briika. Vreau ca fiica mea să aibă fiice. Nu va putea face asta cu Vong-ii făcându-şi de cap.

— Cham, du-o la nava ei de luptă sau la orice altceva mai poate zbura şi ajut-o să treacă de Vong, spuse Fett, indicând ieşirea cu blasterul. Dacă nu mai este nimic care să zboare, resetează-ţi datele de securitate ale *Gladiatorului* şi dă-i cheile. Îţi cumpăr eu unul nou.

— Mai bine să fac să pară că o urmărim, atunci. Cham îi dădu pilotului casca şi o împinse înaintea lui. Şi o să vreau unul galben care să se potrivească de data asta cu armura mea.

Acum nu mai rămăsese nimic de făcut decât să iasă. Băieţii-crab nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat: echipa trebuia, oricum, doar să închidă turnul şi să provoace o diversiune. Asta făcuseră. Dinua porni în sprint, cu arme în ambele mâini şi când ieşiră din clădire văzură de ce nu au întâmpinat nicio rezistenţă în interior. Forţele terestre Yuuzhan Vong roiau spre portul spaţial, cu navele lor mici care arătau ca nişte organe separate de trup zburând pe deasupra. În faţa lor, de-a lungul perimetrului, era o baricadă de speedere zdrobite, camioane repulsor şi orice putea fi rechiziţionat pentru a oferi o barieră defensivă. Personalul flotei într-o varietate de uniforme – chiar şi cei care se ocupau cu servirea mesei – luau poziţie lângă civili, înarmaţi cu o selecţie de arme care dovedea disperare. În imaginile verzi ale vizierei de noapte a lui Beviin, armura cu gheare a războinicilor Vong ce avansau arăta ca o pădure ce mergea. El şi tovarăşii săi nu mai puteau face nimic altceva. Doar să lupte alături de acele trupe ale Noii Republici – da, instinctul său nu numai că voia să facă asta, ci o cerea cu insistenţă. Dar se întoarse pentru a-i urma pe ceilalţi înapoi la navele lor şi se urî pentru asta.

— Şi ce se va întâmpla când Noua Republică îşi va lăuda curajosii aliaţi *Mando* pentru că le-au strecurat informaţii, îl întrebă pe Fett.

— Se va întâmpla. Şi „oops” nu le va pica bine Vong-ilor.

— Atunci îmi voi înghiţi greaţa, iar munca de azi pentru Vong s-a terminat.

Fett îşi duse mănuşa la vizieră şi pentru o secundă Beviin se gândi că ar putea de fapt să-şi scoată casca. În schimb, el şterse doar o bucată de resturi.

— Dar vom folosi toate oportunităţile pentru a-i învinge. Câte una pe rând.

— Cel puţin Noua Republică poate evacua următoarea ţintă înainte să apară ei.

— Da, spuse Fett. Să vedem ce se va întâmpla pe New Holgha.

— Când băieţii-crab vor decide în final să remodeleze Mandalore, vom fi ultimii care vor şti.

— Asta vor crede şi ei, spuse Fett. Acum hai să vedem dacă Cham l-a făcut scăpat pe pilot în siguranţă.

Pilotul scăpase şi s-au întâlnit cu Cham câteva ore mai târziu. Dar Beviin nu se putea opri să nu verifice situaţia de pe Birgis. Ştia că nu ar fi trebuit, dar trebuia să afle. Şi a aflat. Nu au fost supravieţuitori.

* * *

Nom Anor: evaluarea reacţiei Noii Republici la invazie.

Nu-mi dădusem seama cât de mult îi dispreţuieşte Noua Republică pe *Mandalorieni*. Rolul lor în atacul asupra Birgis e cunoscut de Comandamentul Noii Republicii, judecând după un mesaj pe care l-am interceptat şi infidelii par să se simtă bine urându-i pe ai lor chiar mai mult decât pe noi.

Par totuşi să creadă că acesta este doar un alt grup de mercenari. Nu ştiu că Fett îi conduce. Poate fi o armă psihologică în plus pe care o pot exploata mai târziu.

* * *

Sistemul Shirb. Inelul Exterior: New Holgha, trei luni standard de la începutul invaziei.

Cele cinci oraşe sfinte New Holgha ar fi trebuit să fie evacuate până acum, dar era clar că Noua Republică nu luase în serios avertismentul, chiar dacă învinuiau sursa.

Ar fi putut fi mai rău, se gândi Fett. *Ne-ar fi putut lăuda ca eroi ai Republicii şi să strice distracţia*.

Cu radarul de apărare de lungă distanţă al planetei sabotat peste noapte. New Holgha deveni o altă lume cucerită de Yuuzhan Vong aproape fără luptă. Trupele sale fuseseră deturnate în altă parte, dar Fett avea senzaţia că nu ar fi făcut nicio diferenţă pe termen lung.

Privi nava de război Yuuzhan Vong, una de tip *miit ro'ik*, în timp ce se deplasa pe deasupra oraşului zdrobit arătând ca şi cum s-ar fi... hrănit.

— *Shab*, chiar asta face, spuse Beviin, incomod de aproape să-i citească gândurile lui Fett. Chiar asta face în realitate.

Un uriaş tub cu pete întunecate – cel puţin de două ori mai lung decât nava – atârna de cocă şi era tras prin oraşul de dedesubt, sugând totul în calea sa.

Îi amintea lui Fett de o tornadă. Urmări prin macrobinoclu cum inhala clădirile, copacii şi oamenii. Cu cât privea mai mult, cu atât mai puţin putea accepta ceea ce vedea. Într-o galaxie plină de moduri bizare de a muri, acesta era un nivel cu totul nou al grotescului.

— Se alimentează. Beviin era transfigurat. Chestia aia chiar digeră totul. Dezgustător.

Asemănarea cu Sarlacc era puternică. Fett fusese convins că scăpase de coşmarul de a fi digerat de viu. Acum nu mai era atât de sigur. Dar dacă era îngrozit în vreun fel de ceea ce vedea, bănuia că era pentru el însuşi nu pentru cei de pe New Holgha.

— Noua Republică nu ne-a crezut. Ei bine, poate că ne vor crede acum.

— Au redistribuit trupe pentru a apăra Pedd 4, spuse Beviin.

Avea casca sub un braţ şi îşi freca fruntea cu spatele mănuşii. Părea obosit, probabil că pierdea prea mult timp zburând până la şi dinspre Mandalore între misiuni, unde părea că face pregătiri pentru cel mai rău scenariu – acela că, deşi „băieţii-crab”, pe care ajunsese repede să-i urască, se angajaseră să lase sectorul în pace, urmau să-şi încalce cuvântul mai devreme decât mai târziu.

— Deci au crezut că le-am trimis dezinformări.

Fett îşi dădu seama că Noua Republică nu ştia atât de multe despre *Mandalorieni* cum crezuse el. I-au judecat greşit.

— Şi vor crede că a fost un pic de informaţie corectă pentru efect.

Verifică nivelul de încărcare al blasterului.

— Voi găsi o modalitate mai bună de a-i convinge. Nu renunţ la nenorociţi încă...

— Oricum, cât durează să evacuezi o planetă? Unde pui lumile strămutate când ai un preaviz de câteva săptămâni?

— Nu am nevoie să mă faci să mă simt mai bine în privinţa asta.

— Doar spuneam că nu ar fi fost prea mare diferenţă din punct de vedere numeric dacă Republica ar fi crezut informaţiile pe care le-am dat. Milioane aveau să moară oricum.

Fett se gândi la celelalte informaţii pe care trimisese Noii Republici, planurile navei de război şi analizele, şi mostrele diferitelor resturi de material biologic pe care el şi Beviin le culeseseră. Republica ar fi putut să lucreze la modalităţi de combatere a tehnologiei organice a Yuuzhan Vong. Dar ei le ignorau. Ştia că aşa vor face.

— Vom continua să le dăm informaţii până când vor înţelege mesajul.

— Atâta timp cât Frumosul Nom nu se prinde, spuse Beviin. Şi, mai devreme sau mai târziu, îşi va da seama că

ar trebui să fim mai eficienţi şi că ar trebui să fim mai mulţi.

Fett încă se gândea la o cale mai bună de a transmite informaţii pentru Noua Republică, când comunicatorul lui ţârâi.

— Infidel! Aici este Subaltern Bur'lorr. Am nevoie de ajutorul tău. Vânez un *Jeedai*.

— Jedi? Fett ignoră felul războinicului de a folosi cuvântul şi se agăţă de singurul cuvânt despre care niciodată nu ar crezut că îi va da speranţă. Eşti sigur de asta?

— Are o armă de lumină. A sărit de pe un lucru înalt şi nu a fost rănit.

— Lasă-mi-l mie. spuse Fett. Jedi sunt specialitatea mea. Mi-au ucis tatăl.

Beviin îşi puse casca pe cap şi îşi reglă în viteză centura, tolba şi teaca.

— *Oya*. Da, într-adevăr, *oya*...

— Îl voi conduce către tine, spuse subalternul. Arma lui de lumină nu a făcut niciun semn pe armura mea, ceea ce a părut să-l surprindă.

Pun pariu.

— Trimite-mi coordonatele.

— Pune-ţi trupele să-i taie calea. Formatorii noştri doresc un *Jeedai* viu ca să-l examineze.

Fett transmise coordonatele restului echipei şi trecu pe canalul sigur de conectare.

— Avem nevoie de el în viaţă mai mult decât ei. Un Jedi va putea spune că nu minţim şi poate lua datele cu el.

— Nu am mai văzut niciodată un Jedi, spuse Dinua.

Beviin interveni, jucând rolul de tată. Părea să-i placă.

— Nu va fi prea încântat să ne vadă, Aşa că să nu-ţi asumi niciun risc cu sabia lui de lumină.

— Oricum, ce face un Jedi aici?

— E aici. Este destul de bine. Acum, să ajungem la el înaintea lor.

Coordonatele Subalternului i-au dus pe un drum lung care lega ceea ce fuseseră principalele magazine ale Celor Cinci Oraşe. Mare parte din ele erau acum curăţate până la pământ, ca şi cum clădirile şi copacii nu ar fi fost niciodată acolo, dovezi că *arma temută* – aşa cum numeau Yuuzhan Vong tubul de hrănire al navelor de război – trecuse pe aici. Radarul penetrant şi senzorii lui Fett prinseră o mişcare neregulată şi o ţintă organică cu temperatură corporală umană, mişcându-se într-un rând de case bombardate care încă fumegau de la incendiile pornite de armele cu magmă.

— Bine, îl putem urmări, dar şi el ne poate simţi, amintiţi-vă asta, spuse Fett.

Le făcu semn fraţilor Detta spre capătul de sud al aleii şi lui Briika şi Dinua spre acoperişul spart pentru a supraveghea de deasupra.

— Beviin, du-te şi blochează Subalternul. Fă-ne rost de ceva timp. Tiroc, vii cu mine.

Cavalerul Jedi era într-o secţiune de alee lungă de aproximativ zece metri care trecea pe partea din spate a caselor. Molozul o blocase parţial. Fett îl urmări cu senzorul de mişcare aproape până la capătul aleii. Apoi mişcarea se opri.

— Briika?

Ea îşi conectă vederea asupra scenei cu casca lui. Judecând după unghi, era întinsă pe acoperiş cu capul atârnând deasupra aleei.

— Îl vezi? E într-o stare rea.

Cavalerul Jedi era un bărbat de vârstă mijlocie, solid, pătrat, în pantaloni civili gri închis şi o haină albastră ponosită. Se sprijinea slăbit de un perete, cu ochii închişi, cu faţa înnegrită şi arsă. Încleştat într-o mână era mânerul unei săbii de lumină. Fett îşi pregăti propulsorul cu jet şi strecură un proiectil imobilizator în aruncătorul de săgeţi de la încheietura mâinii. Cu puţin noroc, şocul putea fi suficient pentru a-l învinge pe Jedi fără să-l omoare. Avea nevoie ca bărbatul să fie suficient de întreg pentru a ajunge înapoi în Noua Republică.

Fett lovit comenzile propulsorului şi se ridică deasupra peretelui ars în timp ce Cavalerul Jedi îşi ridică privirea şi pregăti arma. Pentru un bărbat rănit, reflexele lui erau calme: sabia lui de lumină se aprinse o bătaie de inimă înainte ca Fett să aterizeze pe alee şi să tragă proiectil imobilizator. Proiectilul se strecură pe lângă sabia de lumină a Cavalerului Jedi şi se înfipse în pieptul lui, trimiţându-şi încărcătura perturbatoare prin corpul său. Îl doborî instantaneu şi sabia de lumină căzut la pământ, dar încă se străduia să-şi ia arma, cu degetele întinse, cu mâna tremurând incontrolabil.

— Nu-ţi forţa norocul, spuse Fett. Lovi sabia de lumină cu vârful ascuţit al bocancului, ridicând-o în aer şi prinzând-o cu o mână. Îmi lipseşte una verde din colecţie.

Oricum, Jedi nu era în stare să o folosească în momentul acela. Fett îl chemă pe Cham să-i dea mai întâi primul ajutor, dar Jedi încercă să lupte cu el. A trebuit ca Suvar şi Tiroc să-l ţină jos în timp ce Cham îi pulverizează bacta peste faţă şi mâini. Recunoştinţa nu era punctul lui forte: îşi ridică genunchiul cu forţă în vintrele lui Suvar. Briika interveni să-l calmeze cu un braţ în jurul gâtului.

— Arată puţin respect, zise ea, scrâşnind din dinţi. *Mand'alor* vorbeşte cu tine.

Cavalerul Jedi cu faţa arsă reuşi un rânjet.

— Deci tu eşti Boba Fett. Şi eu nu credeam că *Manda*...

— Pentru prima dată, am nevoie de un Jedi viu, îl întrerupse Fett. Tu eşti de ajuns. Taci din gură şi ascultă.

— Împuşcă-mă. Ştii ce îmi vor face Vong.

— Am zis să taci din gură. Fett se ghemui peste el. V-am oferit o atenţionare asupra acestui atac şi a tehnologiei Vong dar oamenii tăi au ignorat-o. V-o ofer din nou. Configuraţi un sistem sigur de comunicare şi vă vom furniza informaţii până când ni se va termina norocul.

Cham, care încă administra primul ajutor, înfipse o doză de calmant în gâtul expus al bărbatului. Fett trebuia să-l admire pe Jedi. Nici măcar nu a clipit.

— Faci greşeli, Fett, spuse el răguşit. Oferirea de dezinformări este treabă de amator.

— Risc viaţa fiecărui *Mandalorian* ca să-ţi dau asta, faţă de nenorocit.

Fett era atât de exasperat încât deschise haina Cavalerului Jedi şi îi înfipse în centură cel mai recent datacard.

— Fă-ţi trucurile magice. Vezi ce vă spune Preţioasa voastră Forţă despre intenţiile noastre. Acum ia-l şi fugi. Îi vom bloca pe Vong, dar du-l înapoi la oamenii tăi de la Informaţii şi nu ne da de gol. Suntem trădători, bine? Atâta timp cât suntem trădători, putem obţine informaţii. Păstraţi-vă secretă sursa.

Cavalerul Jedi se strădui să se sprijine în cot. Nasul lui era la câţiva milimetri de viziera lui Fett. Fett tot nu-i plăcea pe Jedi, nici măcar pe soldaţii adevăraţi ca acesta.

— Dar ne paralizaţi. Ucideţi oameni. De ce nu lupţi doar, pur şi simplu?

— Pentru că lupta de sacrificiu, fără minte, eroică, este ceva minunat doar pe holovideouri, dar nu este modul în care funcţionează războaiele.

Fett îl ridică pe Jedi în picioare. Era un bărbat solid, cu părul cenuşiu viu, de felul celor care, odinioară, aveau bucle negre închise. Fett îi apăsă sabia de lumină în mână; mânerul părea mic în ea.

— Crabii trebuie să creadă că suntem serioşi. Câteva vieţi împotriva întregii galaxii, inclusiv păstrarea lor departe de sectorul Mandalore. Fă singur un calculul.

Cavalerul Jedi se uită la arma sa.

— În sfârşit, ai căpătat conştiinţă?

— Nu. Am luat jobul pentru ca să protejez Mandalore, iar un contract este un contract. Nu există niciun viitor pentru noi dacă Vong preiau galaxia.

— Eu niciodată...

— Fără discursuri. Mişcă-te. Te vom trece de Vong.

Tiroc îl înghionti.

— Crabii se apropie, *Mand'alor*. Verifică-ţi ecranele din cască.

— Îl văd. Ai o navă, Jedi?

— Spre ea mă îndreptam.

— Tiroc, vezi să ajungă la ea şi escortează-l afară din sector.

Cavalerul Jedi se oprit brusc în ieşirea îngustă de pe alee, aproape blocându-l pe Tiroc în ea. Întoarse capul spre Fett.

— Kubariet, spuse el. Sunt Cavaler Jedi. Kubariet. Numai un singur nume.

Apoi Tiroc îl împinse în spate şi dispărură.

Până aici, totul era bine. Dar nu putea dura mult şi nici nu dură. În clipa următoare apăru Beviin prin deschizătura plină de dărâmături din perete cu o încetineală exagerată, cu un blaster greu Merr-Sonn personalizat într-o mână şi cu Subalternul Yuuzhan Vong în urma lui. Creatura se grăbi pe lângă Beviin şi una dintre ghearele care se extindeau din armura lui i-au atins armura de umăr, marcând o linie în vopseaua albastră. Ar fi putut să-l despice pe Beviin ca pe o cutie. Dar armura lui era forjată din *beskar*, adevăratul fier *Mandalorian* pe care ar nici măcar armele Yuuzhan Vong s-ar fi putut să nu-l penetreze. Duse mâna la centură şi îşi scoase vechea *beskad*, o sabie scurtă, ascuţită ca un brici, forjată din acelaşi material ca şi armura.

Va ieşi urât, şi asta în foarte scurt timp. Va fi un cadavru şi vor trebui să-l ascundă. Pictogramele care îl conectau pe Fett de ceilalţi i-au arătat că Cham şi cele două femei ajunseseră la aceeaşi concluzie şi începuseră să-şi alimenteze armele montate pe armură.

— Unde este *Jeedi*? întrebă războinicul. Capul i se mişcă dintr-o parte în alta şi şarpele i se zvâcoli de-a lungul antebraţului. A fugit pe aici. I-am luat urma aici.

— Nu aici, prietene. Briika păşi între el şi Dinua. Vrei să mergem noi să-l căutăm?

— Ce aţi făcut cu el? Spuneţi-mi!

Războinicul se roti şi aproape îl lovi din nou pe Beviin cu braţul său cu gheare. Vânătorul de recompense îşi puse, aparent neglijent, blasterul în tocul lui şi prinse mânerul învelit în piele al sabiei *beskad*.

— Fii atent, spuse el. Ai putea să scoţi ochii cuiva cu chestia aia.

Viliips nu era precum comunicatoarele, să aibă nevoie de deschidere şi acţionare. *Viliips*-ul era ca şi cum ar fi fost acolo fizic, mereu pornite, mereu privind. Războinicul trebuia redus la tăcere, şi asta foarte repede.

Fett nici măcar nu trebui să dea semnalul.

Beviin apucă *viliips*-ul agăţat de umărul războinicului şi îl tăie de la bază cu o singură lovitură, aruncându-l pe jos împrăştiind fluide. Pentru o fracţiune de secundă, războinicul doar se uită, fălcile i se despărţiră – gura lui lipsită de buze părea permanent deschisă – apoi aleea îngustă se umplu de balamuc.

— Trădăto...

A fost ultimul cuvânt pe care l-a spus războinicul. Armura vie se schimbă în faţa ochilor lor, pentru a proteja gâtul şi capul războinicului, dar Beviin reuşise să-l lovească în maxilar cu returul loviturii iniţiale, iar un *beskad* era o armă grea. Lama se înfipsese în maxilarul războinicului, lăsându-l gâfâind şi zvârcolindu-se în timp ce şarpele se schimbă scurt într-o bară de fier. În timp ce războinicul cădea în genunchi, şarpele alunecă liber şi Fett se aruncă instinctiv asupra lui, lovindu-l cu lama vibratorie montată pe mănuşa sa şi fixându-l la pământ. Coada i se zvârcolea. Suvar se repezi să-l decapiteze cu propria sa lamă.

Au fost câteva secunde care au trecut ca nişte ore întregi. Subalternul încă ţipa şi se zvârcolea, iar Beviin se străduia să-şi elibereze sabia. Briika sări pe războinic între ghearele asemănătoare cu o coasă pentru a-l străpunge cu lama ei vibratorie, dar lovitura devie de pe armura de crab Vonduun. Ea scăpă un mormăit şi îl înjunghie din nou. Şi totuşi continua să se zbată.

— Închide-i gura blestematului...

— *Shabla*[34] ghearele. Aveţi grijă.

Beviin dădu drumul sabiei şi apucă gâtul blindat al războinicului cu mănuşile lui zdrobitoare.

— Hai să jucăm un joc, *shabuir*. Strânse şi ochii Subalternului se holbară. Gura i se deschise larg. Se numeşte „*beskar* bate carapacea de crab”.

Mănuşile pe care le purta erau ilegale de secole. Particulele fine de *beskar* din ele însemnau că puteau exercita suficientă presiune pentru a sparge oasele groase şi poate chiar mai mult. Armura carapace părea să se lupte, dar Beviin – un bărbat blând de cele mai multe ori, după cum îl ştia Fett – se ţinu tare, blestemând într-o *Mando'a* complet neinteligibilă, până când se auzi un sunet ca de gheaţă crăpată şi războinicul lăsă să-i scape o şoaptă lungă. Armura i se zvârcoli, ghearele lovind neputincioase de câteva ori înainte să se oprească. Urmă o secundă de tăcere.

Beviin, uşor fără suflare, îşi privea mănuşile cu un zâmbet distras.

— Am fost nebuni să le interzicem.

— Aminteşte-mi să revoc asta când mă întorc, spuse Fett.

Era un lucru bun că barajul de artilerie din apropiere îi înecase ţipetele. Beviin se strădui să-i scoată sabia din corp şi, în cele din urmă, trebui să-şi pună cizma direct pe pieptul războinicului pentru a o face.

— Deci armura moare şi ea când moare soldatul?

Suvar apucă şarpele mort şi tăie bucăţi din Subaltern şi din armura lui, şi le îndesă în tolbe şi buzunare până se umplură.

— Probe biologice, nu trofee, da? Trebuie să obţinem cât mai multe informaţii putem despre aceste... chestii.

Beviin întinse mâna şi tăie nişte scalp completat cu păr negru.

— Un trofeu. Acum hai să plecăm, da?

---

[34] *Shabla* – am dat-o în bară

A fost nevoie de cinci *Mandalorieni* pentru a ataca un Yuuzhan Vong, de data asta. Dar învăţaseră multe despre cum să-i ucidă, doar dintr-o scurtă încăierare. Aveau să înveţe şi multe altele.

Briika se clătină în picioare, puţin instabilă. Exploziile se auzeau din ce în ce mai aproape.

— Tot ce trebuie să facem este să pornim o fabrică de *shuk'orok*. Asta-i uşor. Vreau să spun... oh...

Părea fără suflare. Se uită în jos şi apoi căzu în genunchi din nou, cu mâinile apăsate pe placa pieptului.

— *Buir*[35]? *Buir*!

Dinua apucă umerii mamei sale şi în timp ce braţele îi cădeau, sângele întunecat de sub placa de armură deveni brusc vizibil. I se strângea între genunchi. Era peste tot pe subalternul mort. Fusese înjunghiată. Ţepii armurii-crab i-au trecut exact prin costum.

— Daţi-i armura jos!

— Nu, asta ar putea să o ţină în viaţă, spuse Cham. S-o ducem înapoi la *Sclav 1*, repede.

— Sângerează...

Beviin o luă pe Briika în braţe fără un efort aparent.

— Ai promis..., spuse ea.

Fett era gata să spună ceva brutal de pragmatic, dar greşea, şi el ştia asta.

— Va fi mai rapid să o ridicăm amândoi cu propulsoarele cu jet.

— Va fi destul de greu.

— Fă-o. Dinua, arde trupul ăla. Dacă Vong îl va găsi, vor şti că nu l-a tăiat o sabie de lumină.

Dinua se uită aproape gata să protesteze. Dar pur şi simplu dădu din cap îşi reglă flacăra de pe încheietura mâinii, apoi se uită înapoi la mama ei.

— *K'oyacyi, Buir*.[36]

Una era să transporţi pe jos un tovarăş rănit între doi – Fett nu-şi amintea să fi făcut asta vreodată, desigur – dar

[35] *Buir* – părinte – mamă
[36] *K'oyacyi, Buir* – Ţine-te tare, mamă.

era greu să manevrezi propulsoarele cu jet în tandem. Se gândea că ea va muri înainte ca ei să aterizeze: repeta încontinuu „Ai promis...” din ce în ce mai slab, iar când au ajuns la *Sclav 1*, abia mai era conştientă.

Beviin îi îndepărtă casca în timp ce Fett activa droidul medic de urgenţă pe care îl păstra şi pe care nu-l folosise niciodată. Unitatea, un cilindru cu capăt rotund, de lungimea braţului său, se repezi în jurul ei ca o insectă, ataşând senzori.

— Este nevoie de transfuzie, a anunţat. Şoc hipovolemic. Stabilizaţi, legaţi vasele de sânge în...

— Atunci, fă transfuzia, *hut'uun*[37], spuse Beviin.

Droidul nu avea maniere de asistentă.

— Am grijă de tine, Briika, totu-i bine. Vei fi bine.

— Ai promis, spuse ea, dintr-o dată foarte lucidă. Dinua. *Gai bal manda*.

— Am promis, spuse el. Îşi scoase casca. Jur. Nu-ţi face griji pentru asta. Ţine-te tare.

Droidul medical introduse catetere în braţul şi gâtul lui Briika, iar Beviin continua să privească spre trapă ca şi cum dorea ca Dinua să apară. Fett reflectă asupra naturii variabile a rănilor penetrante şi cât de nesigură era înjunghierea ca metodă de a opri un inamic. Beviin stătea lângă trapă, clipind repede şi din când în când clătinând din cap ca şi cum s-ar fi certat pe el însuşi.

Droidul medical începu să scoată sunete puternice.

— Fără puls, spuse droidul. Nu se poate resuscita.

Nici măcar nu începuse incizia. Beviin nu spuse niciun cuvânt; pur şi simplu se îndepărtă de trapă pentru a începe curăţarea sângelui care se usca în pete întunecate pe puntea scrupulos de curată a lui *Sclav 1*. Dinua sosi în fugă, cu cizmele zăngănind pe trapă, cu câteva minute prea târziu.

— Dinua... Beviin îşi ţinea mereu cuvântul. O prinse de braţ înainte să ajungă la cadavru. *Ni kyr'tayl gai sa'ad.*

---

[37] *Hut'uun* – fricos, laş

Aruncă o privire scurtă lui Fett, iar traducerea fu pentru el, nu pentru ea. Îţi ştiu numele ca pe al copilului meu.

Nu trebuia să-i spună că mama ei era moartă sau că îi părea rău. Adopţia instantă îi spuse fetei tot ce avea nevoie să ştie.

Dinua îşi ţinea casca cu susul în jos în ambele mâini şi privea în ea, cu ochii fixaţi şi sticloşi, de parcă ar fi îngheţat în timp ce şi-o punea. Şi Fett putea simţi brusc metalul dur în propriile sale mâini: ghemuit în umbre, în praful roşu de oase uscate care-i înţepa ochii, privind fix o cască cu argintiu şi albastru şi complet distrus şi în acelaşi timp complet amorţit la realizarea că tatăl său plecase pentru totdeauna. Ştia mai bine decât oricine ce simţea ea şi, pentru o scurtă clipă, simţi o legătură rară.

— E în regulă să plângi, spuse Beviin în linişte. Cu toţii plângem mai devreme sau mai târziu, sunt sigur de asta.

Vorbea cu Dinua, dar tot l-a făcut pe Fett să tresară. Ea inspiră tare şi întoarse casca în sus între degetele întinse.

— Sunt gata, spuse ea.

— Asta este fata mea.

Nu existau orfani în societatea *Mandaloriană* – oricum, nu pentru mult timp.

În afară de mine. Fett nu-şi făcea griji din cauza asta. Nimeni nu i-ar putea înlocui, vreodată, tatăl. Era mai bine că nu încercau.

* * *

Nom Anor: observaţii.

Mandalorienii sunt la fel ca oricare alt infidel, se pare. Sunt la fel de slabi şi corupţi; au dat întreaga lor galaxie pentru câţiva ani de imunitate a micului lor sector nenorocit. Într-un fel, sunt... dezamăgit. Aveam speranţe mai mari de la ei.

Câţiva ani? Poate mai puţin de atât. Poate câteva luni.

Mă aşteptam să fie războinici mai buni, recunosc. Din ceea ce am văzut la ei în acest război, reputaţia lor pentru sălbăticie a fost exagerată. Dar rămân în continuare foarte utili pentru colectarea informaţiilor şi sabotaje şi îi voi ţine foarte mult sub acoperire chiar şi de propriii noştri războinici. Ei cred că cultura lor este veşnică, dar va fi ştearsă atunci când nu îi voi mai putea folosi. Cu cât mă uit mai mult ei, cu atât văd mai multă slăbiciune.

Armură. Armură de fier. Carcase fără viaţă.

Cât de... slab.

* * *

Sclav 1: traversând sectorul Mandalore, două săptămâni standard mai târziu.

Fett era impresionat de abilitatea unui *Mando* obişnuit să-şi ţină gura şi să strângă rândurile chiar şi fără să i se ceară. Rezumatul de informaţii obişnuit transmis peste noapte către *Sclav 1* înregistra două contacte între nave *Mandaloriene* şi din Noua Republică, în care *Mandalorieni* necombatanţi erau trataţi ca ostili, aşa cum dorea Fett să fie. Ambii piloţi fuseseră obligaţi să păstreze aparenţele prin deschiderea focului şi într-unul dintre cazuri să distrugă nava de luptă a Noii Republici.

— Continuaţi să ne urâţi, spuse Fett cu voce tare. Acum vom păstra informaţiile pe care le obţinem şi le vom folosi noi înşine.

Inginerii *Mandalorieni* lucrau deja la dezvoltarea unor arme îmbunătăţite special pentru a le utiliza împotriva lui Yuuzhan Vong. Vorba se răspândise în cadrul comunităţii *Mando* despre natura reală a afacerii cu invadatorii, dar mai departe de atât nu a ajuns. Nu era treaba nimănui altcuiva, desigur: străini nu ar înţelege oricum. *Aruetiise*. Nu avusese niciun motiv să înveţe limba, dar cuvântul acela ciudat era util.

Invadatorii şi-au continuat înaintarea de-a lungul galaxiei, deşi mai încet decât se aştepta el. Dacă – *când* – se vor întoarce în sectorul Mandalore, acesta va fi pregătit pentru ei. Până la următorul apel sau până la următoarea ocazie de a strânge informaţii, el alese să rămână Boba Fett, cel pe care toată lumea îl aştepta să fie, mai mult vânător de recompense decât *Mand'alor*, pentru că viaţa încă mai continua acolo unde nu ajunseseră Yuuzhan Vong.

Proştii. Viaţa nu va continua mult timp.

Unele dintre clanurile *Mandaloriene* i-au spus că intenţionează să rămână pe loc şi să opună rezistenţă lui Yuuzhan Vong, iar altele plănuiau să facă ceva numit *ba'slan shev'la*, pe care Beviin l-a tradus ca „dispariţie strategică”. Era greu să distrugi un popor care putea dispărea ani întregi şi apoi se putea arăta din nou ca o armată răzbunătoare, totul fără mâna călăuzitoare a unui guvern convenţional. *Da, vor apărea din nou. Să nu te îndoieşti de asta.*

Fett le respecta capacitatea de a-şi rezolva singuri problemele. Contempla natura identităţii, cu un ochi asupra mişcării preţurilor recompenselor redate pe consolă, când *Sclav 1* înregistră o navă aflată pe un curs de interceptare. Era un X-interceptor al Noii Republici, la fel ca în vremurile vechi. De data asta, nava nu era în baza sa de date, ca orice altă navă individuală catalogată prin semnătura termică, profilul electromagnetic şi alte descrieri caracteristice care îl ajutau să o identifice. Era cu adevărat necunoscută. Nu avea pilotul pe lista lui. Şi însemna că e pus pe treabă, judecând după viteza cu care se apropia. Monitoriză sistemul automat de apărare al lui *Sclav 1* şi deceleră pentru a-i urmări reacţia pe scanere. Când ajunse într-o mie de kilometri, acesta încetini şi *Sclav 1* transmise semnalul de atenţie, afişând sursa şi routerul.

Aha. Mesajul venea printr-unul dintre nodurile pe care le enumerase pe datacardul de informaţii. Fett deschise legătura.

— Tragem la ţintă sau vrei să vorbeşti? întrebă el.

Vocea nu l-a surprins. N-ar fi recunoscut niciodată dar, totuşi, l-a uşurat.

— Sunt Kubariet, spuse pilotul. N-aş trage niciodată asupra unui aliat

— Gândeşte-te la tine ca fiind duşmanul duşmanului meu.

— Destul corect pentru mine. Punct de întâlnire?

— Apropie-te şi urmează-mă înspre Vorpa'ya.

— Concord Dawn e mai aproape.

— Nu mă pot întoarce acolo. Şi nu trebuie să ştii de ce.

— E în regulă, Fett, pentru că deja ştiu. Lucrez în Contrainformaţiile Noii Republici.

— Şi tot ai găsit drumul până aici. Impresionant.

Cavalerul Jedi nu râse; ei nu o făceau niciodată. Dar îl urmă Fett.

Vorpa'ya era o groapă de gunoi. Nu exista nicio altă descriere exactă. Fermele de nerf şi managementul defectuos al pământului o făceau să se îndrepte spre situaţia lui Tatooine. Cele două nave aterizară la o distanţă sigură una de cealaltă pe o câmpie plină de iarbă de pe care se ridicaseră nori de praf ca nisipul şi Fett îl aşteptă pe Kubariet să-şi deschidă cocpitul şi să iasă afară. Când o făcu, nu era în haine Jedi, ci într-un costum de zbor de pilot obişnuit.

— Avem o afacere, spuse Kubariet.

Fett nu-şi putea aminti niciun Jedi care să vorbească aşa.

— Era şi timpul.

— Erau informaţii utile. Îmi pare rău că nu le-am crezut de la început.

— Bine.

— Deci, care este taxa ta?

— Nu vreau creditele tale. Doar să ucizi cât mai mulţi Vong.

Kubariet îl privea într-un mod studiat.

— Scuzele mele. Dar acum putem cel puţin să luăm flota de pe capul vostru şi să-i trimitem unde trebuie.

— Nu.

— Dar...

— De fiecare dată când vom întâlni Noua Republică, le vom reaminti că luptăm pentru Vong. Trebuie să fie aşa pentru ca acest joc să funcţioneze.

— Dar lupţi în două războaie simultan. Lupţi pentru Noua Republică şi te aperi împotriva ei, de asemenea.

— Ne vom descurca bine.

— Prea mândru să recunoşti că eşti aliatul nostru?

— Nu, doar îngrijorat de scurgerile de informaţii din organizaţia voastră care ar putea să ne desconspire. Nom Anor este aici de optsprezece ani şi nu l-am descoperit niciodată. Fett decisese, cel puţin, că poate face afaceri cu acest Jedi. Şi nu suntem de partea *voastră*. Suntem de partea *noastră*. Cu cât Vong cred că sunt amicul lor, cu atât mai mult timp câştig pentru Mandalore.

— Vor veni după voi până la urmă.

— Ştiu asta.

— Atunci va trebui să te dai de gol.

— Ştiu şi asta. Dacă, şi când, se va întâmpla asta, le vom arăta ce pot face *Mandos* cu adevărat. Va fi o surpriză plăcută pentru ei. Cu greu *ne* vor recunoaşte.

Cuvântul *noi* îi scăpase. Pentru o clipă Fett se gândi la toate dăţile în care folosise cuvântul *eu* şi la foarte puţinele ocazii când spusese *noi*, şi acceptă că acum simţea un sentiment comun de responsabilitate pentru Mandalore şi pentru oricine trecea drept *Mandalorian*.

— Pot să te rog să te gândeşti la ceva, Fett?

— Este gratuit, dar fă-o repede.

— Tatăl tău a făcut ceva, odată, ce ai putea să faci pentru noi astăzi.

Mai lasă-mă cu psihologia asta de amator.

— Ce?

— A recrutat un grup de sergenţi de instruire pentru forţele de comando ale Vechii Republici – *Cuy'val Dar*[38]. Poate am putea folosi unele dintre comandourile voastre experimentate pentru a antrena miliţiile planetare să lupte împotriva Yuuzhan Vong.

Fett îşi amintea de *Cuy'val Dar*, desigur: crescuse înconjurat de ei pe Kamino. *Efectul multiplicator*. Făcu o mică pauză. Era o idee bună, dar nu dorea să se arate prea entuziast.

— Voi vedea cine este interesat.

Kubariet băgă mâna în costum şi scoase un datacard.

— Folosiţi asta pentru a configura legături sigure de la sistemele voastre de comunicare la al meu. Sunt portalul vostru, ca să zic aşa. Nimeni nu ştie că asta vine de la voi.

— Hai să facem schimb. Am o geantă cu piese de rezervă Vong în aparatul de conservare dacă ai nevoie de ele.

— Vom lua tot ce ai.

Kubariet părea ca vrea să-i strângă mâna lui Fett şi să-l bată pe umeri, sau vreun alt semn de tovărăşie care îi făcu scârbă lui Fett. Kubariet nu renunţa la *iertare*, totuşi, indiferent că era maestru spion sau nu.

— Fett, nu-ţi pasă că oamenii vă dispreţuiesc pe toţi ca fiind trădători. Puteţi accepta cu adevărat că Noua Republică încearcă să vă omoare, când voi vă riscaţi viaţa pentru noi

Fett încercă să-şi amintească cum se simţea să fie un erou, dar nimic nu-i venea în minte. Nu putea vorbi pentru trupele lui sau clanuri în general, dar nu, nu-i păsa de asta. Avea propriul său cod de onoare: şi respectarea lui însemna că poate trăi nu numai cu sine, ci şi cu verificarea încă prezentă a tatălui său.

— Vom supravieţui, spuse el.

— Dacă te gândeşti la ceva ce pot face pentru a vă uşura viaţa, mă vei anunţa, nu-i aşa?

---

[38] *Cuy'val Dar* – Cei ce nu mai există

Fett nu se putea gândi la nimic pe care Noua Republică l-ar putea oferi lui Mandalore decât să-i lase în pace când se va termina războiul. Se întoarse să meargă înapoi spre *Sclav 1* să ia probele. Ironia din oferta Cavalerului Jedi nu-i scăpase, dar acum era momentul să-şi controleze ura adunată de-a lungul vieţii şi să facă ceea ce era pragmatic, practic – să se comporte aşa cum ar fi făcut-o Jango Fett.

Fă-ţi treaba. Nu ceda în faţa emoţiei.

Fett nu se mai putea gândi la nici măcar la un singur lucru pe care o altă persoană i l-ar putea oferi.

Poate că era ideea. Se întoarse pe un călcâi.

— Jedi, este un lucru pe care-l poţi face.

— Bine. Numeşte-l.

— Asigură-te că toată lumea ştie că o *Mandaloriană* numită Briika Jeban a murit pentru a salva un cetăţean din Noua Republică.

— Desigur. Cine era ea? Poţi să-mi spui mai multe despre ea? Pe cine a salvat?

Fett îşi înclină uşor capul într-o parte, apoi îşi reluă drumul spre nava sa.

— Pe tine, Jedi, spuse el. Pe tine.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune

galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani

imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La

scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite

aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe

care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la

urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

